

ΣΥΝΔΡΟΜΗ
 ΑΘΗΝΩΝ ΕΞΑΜ. ΦΡ. 3 ΕΤ. 6
 ΕΠΑΡΧΙΩΝ » » 4 » 8
 ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ » » 5 » 10
ΕΤΟΣ Α'
 ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ
 ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ ΔΕΠΤΑ 70
 ΕΝ ΑΛΛΟΔΑΠΗ . . » 95
 ΙΟΥΝΙΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ
ΟΔΟΣ ΠΕΤΡΑΚΗ
 πλησίον τῆς Μητροπόλεως
 Ἀριθ. 26
ΤΕΥΧΟΣ 5
 ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚ. Γ. ΙΓΓΛΕΣΗΣ
 ΑΘΗΝΗΣ, 1883

ΑΤΤΙΚΟΝ ΜΟΥΣΕΙΟΝ

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΣΚΑΛΙΣΤΗΡΗΣ

Ἀντίγραφον ἐκ χαλκογραφίας τοῦ κ. ΡΟΜΠΕΡ

καθηγητοῦ τῆς χαρακτικῆς ἐν τῇ Σχολῇ τῶν Τεχνῶν

(* Ἴδε σελ. 50).

ΕΝ ΜΑΓΟΝ ΟΝΕΙΡΟΝ

(Τέλος — Ἴδε τεῦχος 4).

Τὸ ἀδιάκριτον κάτοπτρον τῷ ἔδειξε τότε ἐν ἀρχῇ τὰ περίε τῷ Πανεπιστημίου τῆς Ἀιδελβέργης· οἱ συσπουδασταὶ του παρεκάθητο πάντες περὶ τράπεζαν ζυθοπωλείου.

— Εἰς ὑγείαν τοῦ Βιλφρίδου, ἀνέκραζεν ὁ ἐπιστηθιώτερός του φίλος. Ἐπραξε κάλλιστα ἐγκαταλείψας τὴν ζωὴν αὐτήν. Μᾶς ἐμελαγχόλει τόσο μὲ τὸ σκεπτικὸν καὶ κατηφές πρόσωπόν του. Ἐξ ἄλλου δὲ ἦτον ὁ προτιμώμενος μεταξὺ ἡμῶν, ἄλλος Βενιαμίν τῶν καθηγητῶν, ὅπερ δὲν ἦτο ἐνθαρρυντικόν.

— Ἐκτὸς τούτου, προσέθετο ἕτερος κενῶν τὸ κύπελλον του, ὅλα τὰ βλέμματα τῶν ὠραίων τῆς Ἀιδελβέργης νεανίδων ἦσαν δι' αὐτόν.

— Πρὸς τὰ ὅποια ὅμως σχεδὸν δὲν προσεῖχε, παρετήρησε τρίτος. Καὶ δι' αὐτὸ τὸν ὠνόμαζον ὠραίαν ἄρκτον τοῦ Μαύρου Δάσους.

— Τὸ βέβαιον εἶνε, ἐπεῖπεν ἄλλος, ὅτι ἀφότου ἀπώλετο, ζῶμεν εὐτυχέστεροι. Ἄς ἔχη ὁ Θεὸς τὴν ψυχὴν του, καὶ ζήτω ἡ εὐθυμία! . . .

Καὶ συνεκρούσθησαν τὰ κύπελλα, καὶ ἐχέετο ἐν αὐτοῖς σφριγῶν ὁ ἀφρώδης ζῦθος, καὶ ἔτριβεν ἐξ εὐχαριστήσεως τὰς χεῖρας ὁ ζυθοπώλης.

— Φαίνεται, ἐσκέφθη ὁ Βελφρίδος, ὅτι οὗτοι δὲν μὲ λυποῦνται πολὺ.

— Ἴδωμεν καὶ πρὸς τὴν Μαγεντιάν ἤδη, προσέθηκε διευθύνων τὸ κάτοπτρον πρὸς τὴν διεύθυνσιν τῆς γενετήρας του πόλεως.

Εἶδε τότε ἐντὸς τῆς μεγάλης αἰθούσης τοῦ συμβολαιογράφου του συνάθροισιν ἀνθρώπων γνωστῶν, ἐπὶ τῆς φυσιογνωμίας τῶν ὁποίων ἐζωγραφίζετο χαρὰ καὶ ἀνησυχία.

— Εἶμαι ἐκ μητρὸς ἐξάδελφός του, ἔλεγε τις εἰς τὸν γείτονά του, καὶ ἐλπίζω ὅτι εἰς τὸν κληρὸν μου δὲν θὰ τύχωσιν ὀλιγώτερα τῶν δεκακισχιλίων ταλλήρων.

— Ἐγὼ, ἀπῆντα ὁ ἕτερος, ἐλπίζω νὰ μοὶ τύχωσιν εἰκοσακισχίλια. Καὶ ἂν ἐγνώριζες πόσῃ ἀνάγκῃ εἶχον τοῦ ποσοῦ τούτου, ὅπως ἀναστηλώσω τὰς ἐμπορικὰς μου ἐπιχειρήσεις!

Ἄπωτέρω πλησιέστερός τις συγγενῆς του ὑπεμειδία ἐκ τῆς χαρᾶς ἦν ἠσθάνετο λαμβάνων ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ συμβολαιογράφου χίλια διακόσια χρυσᾶ ὡς ἀναλογοῦν εἰς αὐτὸν μέρος τῆς κληρονομίας του.

— Τί διάβολον! ἐψιθύριζεν ἐνῶ ἐνέκλειε τὸν χρυσὸν εἰς δερμάτινον σάκκον ποτὲ δὲν ἤλπιζον ἐν τοιοῦτον τέλος, καὶ ἀδυνατῶ νὰ μαντεύσω τὸν λόγον διὰ τὸν ὅποιον συνέλαβε τὴν ἀπονενομημένην ταύτην ἀπόφασιν ν' αὐτοκτονήσῃ τόσο νέος! . . .

— Δὲν ἐννοεῖτε; ἀντέλεγεν ἕτερός τις, ὑψηλὸς καὶ ἰσχνός. Ἦτο μόνος, ἐλεύθερος, ὄρφανός καὶ κάτοχος μεγάλης περιουσίας τὴν ὁποίαν δὲν ἐγνώριζε πῶς νὰ δια-

θέσῃ. Αὐτὸ εἶνε. Ἄλλως τε δὲν πιστεύω ὁ θάνατός του νὰ δυσαρεστήσῃ ἢ ζημιώσῃ τινά. Ἴδου ἐγὼ κληρονομῶ τὰς ἐν Βοῦν γαίας του μετὰ τοῦ εἰσοδήματος ὅπερ ἀποφέρουσιν.

— Ἐγὼ, προσέθηκεν εὐσαρκὸς τις γυνὴ ἔχουσα τὴν ῥίνα γρυπὴν καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ὡς σαρκόβουρον ὀρνέου, θὰ γίνω πυργοδέσποινα τῆς Βίγγεν καὶ σκοπεύω μάλιστα τὸ προσεχές ἔτος νὰ πωλήσω ὅλα τὰ πολύτιμα εἶδη ὅσα θὰ εὐρίσκωνται ἐν αὐτῇ, διότι ἐπιθυμῶ ν' ἀναμιχθῶ εἰς τραπεζιτικὰς τινὰς ἐπιχειρήσεις.

Αἱ συνομιλίαι πάντων ἀφώρων τὸ αὐτὸ ἀντικείμενον.

Εἶδε κατόπιν τὰς ὠραίας κόρας τῆς Ἀιδελβέργης λησμονούσας τὴν ὠραίαν ἄρκτον τοῦ Μαύρου Δάσους καὶ προσφερούσας τὴν καρδίαν καὶ τὴν χεῖρά των εἰς ἄλλους μνηστήρας, ἢ παρηγορούμενας ἐν τῇ ἐπὶ τῇ ἀπώλειά του θλίψει των διὰ παιγνιωδῶν ἐφημέρων ἐρώτων.

Ὁ Βιλφρίδος, ἀπογοητευθεὶς ἐξ ὅσων εἶδεν, ἠθέλησε νὰ μάθῃ κατόπιν τί συνέβαινε ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ εὐτυχοῦς ἀντεραστοῦ του, τοῦ νυμφευθέντος τὴν κόρην τοῦ χάροντος. Ὅποια ὅμως ὑπῆρξεν ἡ ἀπελπισία του, ὅταν ἐν τῇ μαγικῇ ἐπιφανείᾳ τοῦ κατόπτρου ἀντικατωπτρίσθη ὁ τραχὺς βαρῶνος Δεράϊμβεργ, σύρων σκληρῶς τὴν νεαρὰν σύζυγόν του εἰς τὸν φεουδαλικὸν πύργον του ἄκουσαν καὶ ἀπελπιν.

Ἡ ζηλοτυπία τοῦ γέροντος βαρῶνου ἐνοχοποιεῖ καὶ τὰς ἀθωότερας σκέψεις τοῦ ἀτυχοῦς θύματός του.

Ἠγάπα αὕτη τὸν Βιλφρίδον, ἀλλὰ διετήρει εἰς τὰ μυχιαίτατα τῆς καρδίας τῆς καὶ τὸ ὄνομά του καὶ τὴν μορφήν του, χωρὶς νὰ ἐξωτερικεύῃ τὸ αἰσθημά της.

Ὁ βαρῶνος ἐνόει ὅτι δὲν ἠγαπάτο καὶ διὰ τοῦτο ἡ λύπη καὶ ὀργή του εἶχον φθάσει εἰς παροξυσμόν.

— Τίνα συλλογίζεσθε, κυρία; τῇ ἔλεγεν οὗτος ὅταν καταλάμβανε αὐτὴν μόνην καὶ ρεμβάζουσαν. Ἀναμφιβόλως τὸν νέον ἐκείνον εἰς τὸν ὅποιον εἶχετε ὑποσχεθῆ τὴν χεῖρά σας· ἀλλὰ δὲν θὰ τὸν ἴδητε πλέον, διότι δὲν θὰ ἐξέλθητε ποτὲ τοῦ πύργου τούτου. Φρουροὶ φυλάττουσιν ἐπιμελῶς ἐπὶ τούτῳ πάσας τὰς ἐξόδους. Παύσατε τὰ δάκρυα ταῦτα· δὲν ἀρέσκομαι νὰ βλέπω τοὺς ὀφθαλμοὺς σας πεφλογισμένους ἐκ τῶν ὀλοφυρμῶν σας· δὲν θέλω νὰ σᾶς βλέπωσιν οὕτως οἱ ἄνθρωποι μου καὶ νὰ νομιζῶσιν ὅτι ὁ μετ' ἐμοῦ γάμος σας ἦτο συμφορὰ δι' ὑμᾶς. Ἀκούετε; Ἄν αὐριον ἴδω ἐπίσης τοὺς ὀφθαλμοὺς σας ρεμβώδεις, σὺννουν τὸ μέτωπόν σας καὶ τὰς παρεῖάς σας φερούσας τὰ ἴχνη τῶν δακρῶν σας, θὰ καταστῶ ἀπότομος, θηριώδης, ὡς ἡμῖν χθές, καὶ ὅπως θὰ γίνωμαι πάντοτε ὅταν βλέπω ὅτι τόσο πεισιμόνως μὲ ἀποστρέφεσθε. Εἶμαι ὁ σύζυγός σας, κυρία, καὶ ἂν διὰ τῶν ἡπίων μέσων δὲν θέλητε νὰ ἐννοήσητε ὅτι μοὶ ἀνήκετε, ἔχω τὸ δικαίωμα καὶ τὴν δύναμιν νὰ σᾶς βιάσω εἰς τοῦτο!

Τοὺς λόγους τούτους ἀκούων ὁ τάλας Βιλφρίδος καὶ βλέπων τὴν τρομερὰν ταύτην σκηνὴν διαδραματιζομένην ὑπὸ τὰ ὄμματά του καὶ ἐν ἧ ἡ μόνῃ γυνὴ τὴν ὁποίαν εἶχεν ἀγαπήσει ἦτο τὸ ἀντικείμενον τῆς βαναύσου ὀργῆς ἐνὸς ἀθλίου καὶ ὑφίστατο τὸσας θλίψεις καὶ διέμενε ἐν τούτοις

μεθ' ὅλα ταῦτα ἀγνή, ἠσθάνθη τὴν καρδίαν του ὡς ὑπὸ δι-
στόμου ἐγχειριδίου διαπερωμένην ὑπὸ τῆς ὀδύνης. Ἡθέλησε
νὰ συντρίψῃ τὸ κάτοπτρον ὅπερ τῷ ἀναπαρίστα τόσῳ
φρικαλέαν πραγματικότητα καὶ τὸ ἔρριψε κατὰ γῆς μεθ'
ὅλης τῆς δυνάμεως τῶν βραχιόνων του· μόλις ὅμως
τοῦτο ἠγγίσει τὸ ἔδαφος καὶ ἀμέσως εὐρέθη πάλιν μεταξὺ
τῶν χειρῶν του· παρετήρησεν οὗτος τότε ἐντὸς αὐτοῦ
διὰ πυρίνων χαρακτήρων τὰς ἐξῆς λέξεις, χαραχθεῖσας
ὑπὸ ἀοράτου χειρός:

«Βιλφρῖδε, ὑπόμεινε καὶ μὴ ὀργίζου».

Αἰσχυνοίς ἐπὶ τῇ πράξει του, ὁ Βιλφρῖδος ἔπαυσεν
ἀμέσως νὰ σκέπτηται τὰ ἐγκόσμια καὶ νὰ λυπῆται ἐπὶ τοῖς
παθήμασι κόσμου ἐν ᾧ τὰ πάντα εἰσὶν ὀδύνη καὶ στε-
ναγμός, καὶ ἀφέθη ὅλος εἰς γοήσας ἐκοτάσεις, ἐν αἷς
ἀπινδαλματίζετο εὐδαιμον τὸ παρόν.

Ἐρχίζον ἤδη τὰ σκότη νὰ καλύπτωσι τὸν κόσμον τῶν
ὑδάτων, καὶ ἐφρικίασεν ἀναλογιζόμενος πόσον ταῦτα θὰ
ᾤσιν ἀπαίσια ὅταν ἐπέλθῃ ἡ νύξ. Ἄλλ' εὐθύς μετ' ὀλί-
γον ζωηρὸν διεχύθη φῶς ἐπὶ τῶν ὑγρῶν ἐκείνων ἐκτάσεων·
Ἐκαστον κῦμα παρερχόμενον κατέλειπε φωσφορώδεις
ἀφρούς ὡς σημεῖον τῆς διαβάσεώς του, ποικίλα δὲ φω-
τοφόρα ὑδρόδια, ἀναρριπιζόμενα καὶ παίζοντα ἐντὸς τῶν
κυμάτων, ἐχάρασσον περὶ ἑαυτὰ φωτεινάς αὐλακας, αἴτι-
νες, ὡς ἐκ τῆς ἀπειρίας των, ἐφώτιζον καὶ τὰ μᾶλλον
ἄδυστα μέρη τοῦ ὑγροῦ βασιλείου. Ἄλλ' ὡς διεσκορπί-
σθησαν τὰ σκότη, ὁ Βιλφρῖδος ἠδυνήθη ν' ἀνεύρῃ τὴν
ὁδὸν ἣν ὤφειλε ν' ἀκολουθήσῃ ἵνα φθάσῃ εἰς τὸ ἀνάκτο-
ρον τῆς μνηστῆς του· ὅτε, ἐνῶ ἐβάδιζε, γλυκὺς καὶ
ἀπομεμακρυσμένος μουσικῆς ἤχος ἐκήλησε τὰς ἀκοάς του
καὶ μόλις μετ' ὀλίγον ἔκαμψε κρυσταλλώδη τινὰ προεξο-
χήν, παρετήρησε τὴν ἀνασσαν τοῦ βασιλείου ἐκείνου
ἀναμένουσαν ἐπὶ τῶν ἐκ κοραλλίου καὶ κρυστάλλου προ-
πυλαίων τοῦ ἀνακτόρου τῆς καὶ περιεστοιχισμένην ὑπὸ
τῆς ἀκολουθίας τῆς.

Ἐἶχε καλλωπισθῆ οὐχὶ μόνον ὡς βασίλισσα ἀλλὰ καὶ
ὡς γυνὴ ἣτις θέλει νὰ ἀρέσῃ.

Ἐφερε μακρὰν κατάλευκον ἐσθῆτα, χρυσοῦ καὶ ἀργύρου
πεποικιλμένην, καὶ ἀδαμάντινον περὶ τὸν λαιμὸν περιδέ-
ραιον, τὴν θαμβοῦσαν τῶν ὀπίων λάμπιν ἡμιλλᾶτο νὰ
ὑπερβῇ ἢ ῥοδόκρινος τοῦ ἐξαισίου αὐτῆς προσώπου ἠώς.
Ἐπὶ τῆς πλουσίας χρυσοῦς αὐτῆς κόμης ἀπῆστραπτεν
βαρύτιμον διάδημα καὶ τέλος ὁ νυμφικὸς αὐτῆς πέπλος
ἐφαίνετο ὡς ὑφανθεὶς ἐξ ἀκτίνων τοῦ ἡλίου μᾶλλον ἢ ἐκ
μετάξης.

Αἱ θελκτικαὶ ἰέρειαι, αἴτινες θὰ προήδρευον τοῦ ἕμε-
ναίου τῆς, ἦσαν ἤδη πλησίον τοῦ βωμοῦ, ἐφ' οὗ ἐντὸς
χρυσῶν πυραύνων ἕκαιον ποικίλα ἀρώματα, ἀναδίδοντα
εὐωδίας ἠδυπαθεστάτας.

Ἄνεμεινε τὸν μνηστῆρά τῆς· καὶ ὅπως ἐπήνθει μειδίαμα
μάγον ἐπὶ τῶν χειλέων τῆς, ἐπίσης χαρὰ ἀνεκκλήτος
κατέκλυζε τὴν καρδίαν τῆς, ἀντανακλῶσα αἴγλην εὐδαι-
μονίας ἐπὶ τῆς θεοπεσίας μορφῆς αὐτῆς.

Ἄπέπνεεν ὅλη μεθυστικὴν γοητείαν καὶ ἔκοτασιν, ὁ δὲ
Βιλφρῖδος, ἅμα πλησιάσας αὐτήν, ἐθαμβώθη πρὸς στιγμὴν.

Ἡ πονηρὰ νύμφη ἐν τέλει, ὅπως καταστῆ ἀρεστοτέρα
εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του, εἶχε λάθει τὴν μορφήν τῆς
πρώτης μνηστῆς του Ἰωάννας.

— Ἰωάννα! Ἰωάννα! εἶσαι σύ; ἀνέκραξεν αἴφνης ὁ
Βιλφρῖδος ἐκτείνων τοὺς βραχιόνάς του. ὦ, ναί! εἶσαι
σύ, σὲ ἀναγνωρίζω, σὲ ἐπανευρίσκω. Ἐπανάλαβέ μοι τὰς
λέξεις ἐκείνας, ἅς πρὸ ὀλίγου μοι εἶχες εἰπεῖ: Ἄρκεῖ νὰ
μειδιῶ ὅπως μοι μειδιῶσιν.

Ἡ νύμφη, ὅλη χάρις καὶ χαρὰ, ἀπεκρίθη κατὰ τὴν ἐπι-
θυμίαν τοῦ μνηστῆρός τῆς καὶ μειδιῶσα συγχρόνως αὐτῷ
τρυφερῶς.

— ὦ! εἶπέ μοι ἀκόμη, ὅτι ἀρκεῖ νὰ ποθῶ τὴν εὐ-
τυχίαν διὰ νὰ εἶμαι εὐτυχῆς.

Ἡ σειρὴν τότε, συγκεντροῦσα εἰς τὸ περιπαθὲς βλέμμα
τῆς ὅλον τὸν ἔρωτα, ὃν δι' αὐτὸν ἠσθάνετο, καὶ ἀκτινο-
βολοῦσα ἐκ χαρᾶς, ἐκλινε πρὸς αὐτὸν καὶ ἐναπέθηκεν ἐπὶ
τοῦ μετώπου του φίλημα τόσον ἠδύ, τόσον φλογερὸν,
ὥστε ταυτοχρόνως ὁ Βιλφρῖδος ἠνέωξε τοὺς ὀφθαλμούς
καὶ ἀνένηψε.

— Ποῦ εὐρίσκομαι; ἐψιθύρισε πλανῶν γύρω τὸ βλέμμα.

Φωνὴ τότε ἄλλη, φωνὴ προσφιλεῖς εἰς αὐτόν, τῷ ἀπῆν-
τησε:

— Πῶς, Βιλφρῖδε, δὲν μὲ ἀναγνωρίζεις λοιπόν; Εἶμαι
ἡ Ἰωάννα σου, ἣτις ἐπαγρυπνῶ πλησίον σου. Εἶχες ἀπο-
κοιμηθῆ ἐπὶ τοῦ ὀλισθηροῦ καὶ κινδυνώδους τούτου βρά-
χου, καὶ φοβουμένη μήπως σοὶ συνέβαινε δυστύχημά τι,
σ' ἐφύλαπτον, ἀναμένουσα ν' ἀνοίξῃς τοὺς ὀφθαλμούς.
Ἐκ μὲν τῆς ταραχῆς τοῦ ὕπνου σου εἶχον καθῆκον νὰ
ἐπαγρυπνῶ παρὰ τὸ πλευρόν σου ὅπως προλάβω πᾶν
ἀπευκταῖον, ἐκ δὲ τῆς παρουσίας σου ἤντλουν εὐχαρί-
στησιν καὶ ἐνεψυχούμην.

— ὦστε λοιπόν, Ἰωάννα μου, ὅ,τι εἶδον οὐδὲν ἄλλο ἢ τον
ἢ ὄνειρον; ... Ἡ πτώσις μου εἰς τὸν ποταμόν, ἡ νύμφη
τῶν ὑδάτων, τὸ μαγικὸν ἀνάκτορον, ὁ γάμος σου τέλος
μετὰ τοῦ μισητοῦ βαρῶνου Δεράϊμπεργ; ... ὦ! ὀμίλει!

— Ἀνάνησον, ἀκριβέ μου Βιλφρῖδε, τὸν διέκοψεν ἡ
Ἰωάννα ὑπομειδιῶσα, καὶ ἐλθὲ μετ' ἐμοῦ. Ὁ πατήρ μου
μᾶς ἀναμένει. Ἴσως μάλιστα ἀνησυχῆσῃ ἐπὶ τῇ τόσον
παραταθείῃ ἀπουσίᾳ μας. Ἡ αὐριον εἶνε δι' ἡμᾶς
ἡμέρα τόσον γλυκεῖα, ὥστε ὀφείλομεν νὰ μὴ δυσαρε-
στήσωμεν οὐδὲ κατ' ἐλάχιστον σήμερον αὐτόν, ὅστις διὰ
τῆς συναινεσεῶς του μᾶς τὴν παρέχει.

Ὁ Βιλφρῖδος, ὑψῶν τὴν χεῖρα πρὸς τὸ μέτωπον καὶ
ἀπελαύνων καὶ τὰ ἐλάχιστα ἴχνη τῆς ὀπτασίας του ἐκ
τῆς φαντασίας, ἔλαβε τὸν βραχίονα τῆς ὠραίας μνηστῆς
του καὶ ἤρξατο βαδίζων, σταματῶν ἐκ διαλειμμάτων καὶ
διὰ περιπαθοῦς βλέμματος περιβάλλον αὐτήν, βλέμματος
ὅπερ ἐφαίνετο ὅτι τῇ ἔλεγεν, ὡς ἐν τῷ ὄνειρῳ:

« ὦ, λατρεία μου! Νομίζω ὅτι τὸ ὄνειρον ἐξακο-
λουθεῖ. Ἄρκεῖ νὰ μειδιᾶς ὅπως μειδιῶ καὶ νὰ ποθῶμεν
τὴν εὐτυχίαν ἵνα ὦμεν εὐτυχεῖς! »

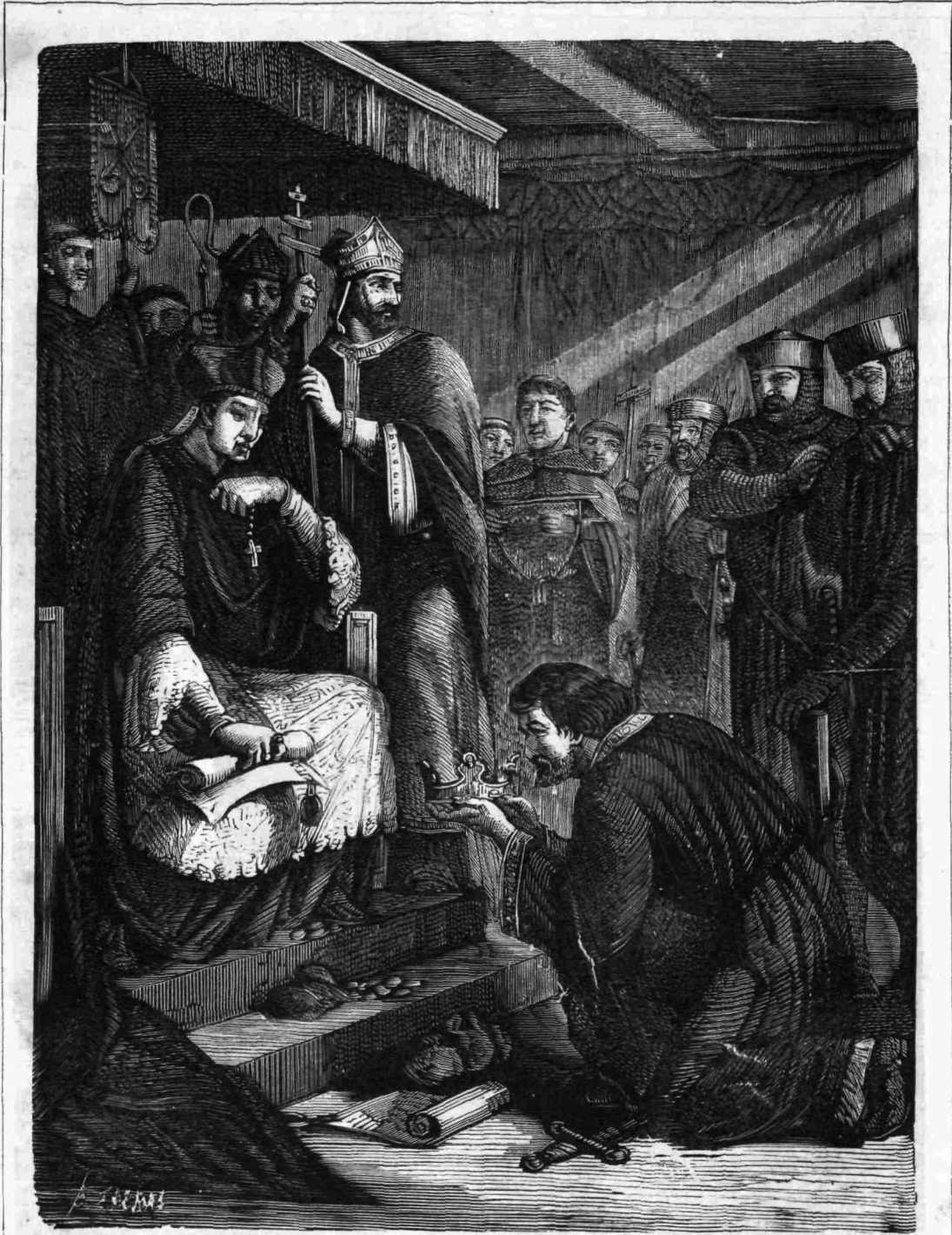
MARC CONSTANTAIN

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ ὑπὸ Ἰ. Στρατηγοπούλου)

ΙΩΑΝΝΗΣ Ο ΑΚΤΗΜΩΝ

Ἡ παροῦσα εἰκὼν παριστᾷ τὸν βασιλέα τῆς Ἀγγλίας Ἰωάννην τὸν ἐπικαλούμενον ἀκτῆμονα ταπεινούμενον ἐνώπιον τοῦ ἀντιπροσώπου τοῦ Πάπα Ἰννοκεντίου τοῦ Γ'.

δεμίαν ἔλαβε κληρονομίαν. Δωδεκαετῆς διωρίσθη ὑπὸ τοῦ πατρός του ἀντιπρόσωπος ἐν Ἰρλανδία, ὅπου ὅμως ἀπῆλθε τῷ 1185 ἄγων τὸ δέκατον ἑννατον ἔτος τῆς ἡλικίας του. Ἐνεκα τῆς κακῆς αὐτοῦ κυβερνήσεως καὶ ἀσώτου διαγωγῆς του δὲν διέμεινε ἐκεῖ πολὺ καὶ μετὰ ἕξ μῆνας

ΙΩΑΝΝΗΣ Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΑΣ

ΤΑΠΕΙΝΟΥΜΕΝΟΣ ΕΝΩΠΙΟΝ ΤΟΥ ΠΑΝΔΟΛΦΟΥ, ΕΠΙΤΡΟΠΟΥ ΤΟΥ ΠΑΠΑ

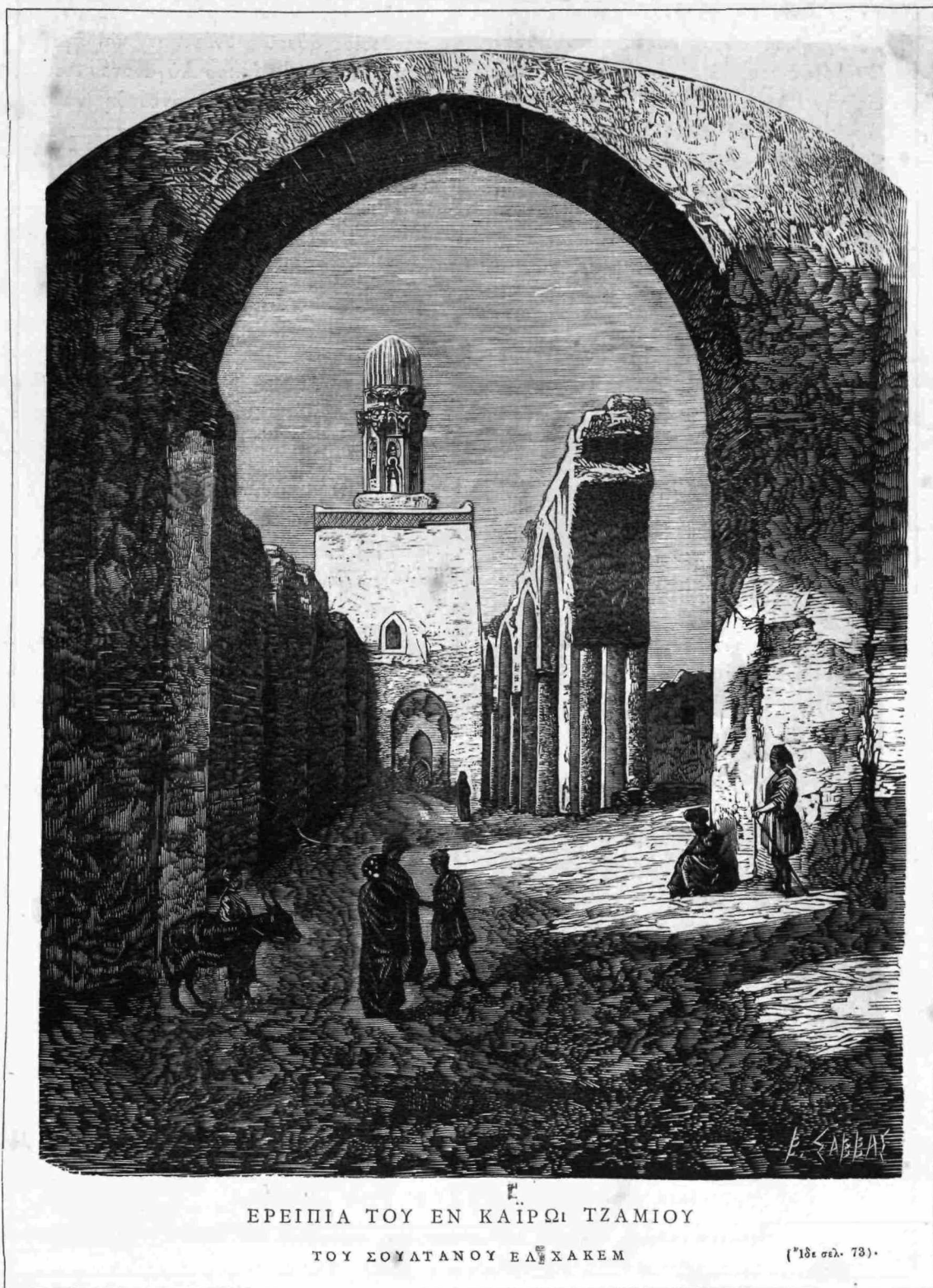
(Ἰδε σελ. 67).

Περὶ τοῦ Ἰωάννου τούτου τοῦ Ἀκτῆμονος γνωρίζομεν τὰ ἑξῆς. Ὁ Ἰωάννης Ἀκτῆμων ἐγεννήθη τῷ 1166 καὶ ἀπέθανε τῷ 1216. Ἦτο τέταρτος υἱὸς τοῦ βασιλέως τῆς Ἀγγλίας Ἐρρίκου τοῦ Β', ὠνομάσθη δὲ Ἀκτῆμων, διότι κατὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρός του, ὢν μικρός, οὐ-

προσεκλήθη εἰς Ἀγγλίαν ἀγαπώμενος τρυφερῶς ὑπὸ τοῦ πατρός του ἐμισήθη βραδύτερον ὑπ' αὐτοῦ, μαθόντος ὅτι εἰς τοὺς ἐχθρούς αὐτοῦ κατετάχθη καὶ αὐτός. Ἡ διαγωγή αὐτῆ τοῦ Ἰωάννου ἐπετάχυνε τὸν θάνατον τοῦ Ἐρρίκου, ὃν διεδέχθη ὁ υἱὸς του Ῥιχάρδος ὁ Λεοντό-

καρδος. Ὁ Ῥιχάρδος ἀναχωρήσας εἰς Παλαιστίνην παρεχώρησε τῷ Ἰωάννῃ πολλά κτήματα ἐν Ἀγγλίᾳ καὶ Νορμανδίᾳ ἐπὶ τῇ ἐλπίδι, ὅτι οὕτω ὁ Ἰωάννης θὰ ἐγένετο εὐνοϊκώτατος καὶ θὰ ἐμερίμνα ὑπὲρ τῶν συμφερόντων τοῦ θρόνου αὐτοῦ. Ὁ Ἰωάννης ὅμως ἀγνωμονῶν προσηνέ-

γὴν του ἔφυγεν εἰς Νορμανδίαν, ὅθεν μετ' ὀλίγον ἐπιστρέψας εἰς Ἀγγλίαν, προσέπεσεν εἰς τὸν Ῥιχάρδον καὶ ἔτυχε συγγνώμης τῇ μεσιτείᾳ τῆς μητρὸς του Ἐλεονώρας. Ἀποθανόντος τοῦ Ῥιχάρδου, ἐμελλε νάναβῃ τὸν θρόνον τῆς Ἀγγλίας ὁ ἀνεψιὸς του Ἀρθοῦρος, ἀλλ' ἡ Ἐλεονώρα

ΕΡΕΙΠΙΑ ΤΟΥ ΕΝ ΚΑΪΡΩΙ ΤΖΑΜΙΟΥ

ΤΟΥ ΣΟΥΛΤΑΝΟΥ ΕΛΪ ΧΑΚΕΜ

(ἴδε σελ. 73).

χθη κάκιστα πρὸς τὸν Ῥιχάρδον οὐ μόνον ὅτε οὗτος ἦτο ἐν Παλαιστίνῃ, ἀλλὰ καὶ ὅτε ἦτο αἰχμάλωτος ἐν Αὐστρία προσηνεγκε τῷ αὐτοκράτορι 20,000 λίρας, ἵνα παρατείνῃ τὴν αἰχμαλωσίαν αὐτοῦ. Ἐπανελθόντος τοῦ Ῥιχάρδου εἰς Ἀγγλίαν, ὁ Ἰωάννης φοβούμενος τὴν ὀρ-

κατώρθωσε νὰ ἀναγορευθῇ βασιλεὺς ὁ Ἰωάννης. Ὁ Ἀρθοῦρος δὲν ἀντέστη, ἀλλ' εὐχαριστήθῃ λαβὼν τὴν κομητείαν τῆς Bretagne. Ὁ Ἰωάννης ἐφαίνετο ἀσφαλῆς ἐν τῷ θρόνῳ αὐτοῦ, ὅτε ὁ βασιλεὺς τῆς Γαλλίας Φίλιππος Αὐγουστος ἐκήρυξε τὸν πόλεμον πρὸς αὐτόν, διότι ἔλαβε

τὴν γυναῖκα τοῦ κόμητος de La Marche, ἣν ἐνυμφεύθη, ἀφοῦ διεζεύχθη τὴν θυγατέρα τοῦ κόμητος de Gloucester. Ὁ Ἀρθούρος ἐπωφελοῦμενος τούτου ἠθέλησε νὰ διεκδικήσῃ τὰ δικαιώματά του. Συλληφθεὶς ὄμως ὑπὸ τοῦ Ἰωάννου ἐφονεύθη ὑπ' αὐτοῦ ἰδίᾳ χειρὶ καὶ τὸ σῶμα αὐτοῦ ἐρρίφθη εἰς τὸν Σηκουάναν.

Ὁ δεσποτισμὸς τοῦ Ἰωάννου, τὸ ἀνανδρον, αἱ σκληρότητες καὶ αἱ καταχρήσεις αὐτοῦ κατέστησαν αὐτὸν μισητὸν εἰς τοὺς ὑπηκόους του, τὰ δὲ ἐγκλήματα αὐτοῦ ἐνεποίουν φρίκην εἰς τὴν Εὐρώπην. Θέλων νὰ ἐπέμβῃ εἰς τὴν ἐκλογὴν τοῦ ἀρχιεπισκόπου τῆς Κανταβριγίας, κατεδίωξε τοὺς μοναχοὺς καὶ ἠνάγκασε τὸν Πάπαν Ἰννοκέντιον τὸν Γ' νὰ φορίσῃ αὐτόν. Ἐπειδὴ ὄμως ἀντίστατο ἔτι,

ἐξέδωκεν ὁ Πάπας καταδίκην καθαιρέσεως καὶ διέταξε τὸν βασιλέα τῆς Γαλλίας νὰ ἐκτελέσῃ τὴν καθάρσειν. Τότε ὁ Ἰωάννης ἠναγκάσθη νὰ ὑποκύψῃ εἰς πάσας τοῦ Πάπα τὰς ἀπαιτήσεις, νὰ κατέχῃ τὸ βασίλειόν του ὡς φέουδον καὶ νὰ πληρῶνῃ ἐτήσιον φόρον εἰς τὴν ἐκκλησίαν τῆς Ῥώμης.

Οἱ ὑπήκοοι αὐτοῦ βαρυνθέντες τὰς ὀμότητας καὶ τὰς προδοσίας αὐτοῦ ἐπανεστήσαν καὶ ἤγαγον εἰς τὸν θρόνον τὸν υἱὸν τοῦ Φιλίππου Αὐγούστου Λουδοβίκου. Ἐγκαταλειφθεὶς ὑπὸ πάντων ἠναγκάσθη νὰ φύγῃ καὶ ἀπέθανεν ἐν τῷ πύργῳ τοῦ Newark τυπτόμενος τὸ συνειδὸς καὶ πιεζόμενος ὑπὸ τῆς θλίψεως καὶ ἀνίας.

K. ΝΕΣΤΟΡΙΔΗΣ

ΜΥΘΟΣ

ΟΝΟΣ ΑΛΑΖΩΝ

Ὁ πάρεδρος μικροῦ τινος τῆς Ἀττικῆς χωρίου, τὸ καύχημα τῶν ἑκατὸν ἑπτὰ συνδημοτῶν του, πολλακίς βαρυνόμενος τὴν τύρβην τοῦ γραφείου μετέβαιν' εἰς ἐπίσκεψιν τῶν ὑποστατικῶν του.

Κ' ἰδοὺ λοιπὸν πρῶτ' ἑστὶ τὸν πάρεδρον ταχύπους ταχύπους Ὄνος ἔφερεν εἰς τὰ ἰσχνά του νῶτα· Ὄνος, διότ' οἱ πάρεδροι δὲν ἀγαποῦν τοὺς ἵππους ὡς ἔχοντας κωντὴν φωνὴν καὶ ἀτελῆ τὰ ὦτα·

Εἰκόνας τοῦ παρέδρου μου ἐὰν ποθῆτε ζώσας, πᾶσαν Δευτέραν δύνασθε νὰ ἴδῃτε ἀφθόνους· ἐξέλθ' εἰς τὰ πρόθυρα τῶν Ἀθηνῶν κ' ἐμπρὸς σας θὰ παρελάσσωσι πολλοὶ μὲ τοὺς ψαρούς των ὄνους.

Κινῶν τοὺς δύο πόδας του μ' ὄλον τὸ σοβαρὸν του, καὶ εἰς τὴν ἀναχώρησιν καὶ ἔς τὴν ἐπιστροφὴν του, πολλοὺς ἀπήντα καθ' ὁδὸν ἐκ τῶν συγχωρικῶν του, οἵτινες ἔσπευδον εὐθύς εἰς προὔπαντήσιν του.

Πρὶν πλησιάσῃ ἴσταντο, καὶ τὴν ἀριστεράν των ἀνύψωνον, τὸ φέσι των τὸ ἐρυθρὸν κρατοῦντες, ἐν ᾧ ἔς τὸ στήθος ξηλίβον σφιγκτὰ τὴν δεξιάν των, καὶ ἐκλινον τὴν κεφαλὴν μὲ σέβας προσκυνοῦντες.

Ὅσαι προσφέρont' εἰς ὑμᾶς τιμαὶ καὶ ὑποκλίσεις προσφέρont' εἰς τὸ ὄνομα οὐχί ἔς τὰ ἄτομά σας... τοῦ Ὄνου ἀπορρίπτοντες τὰς ἀνοήτους κρίσεις κοσμήσατε δι' ἀρετῶν τὸ μέγα ὄνομά σας.

Ἐν μέσῳ τούτων σοβαρὸς διήρχετο ὁ Ὄνος, καὶ τὸ ἐπίσημον αὐτοῦ φορτίον ἐμειδία, καὶ ἐνευεν ἀριστερὰ καὶ δεξιὰ ἀφώνως, ἐν ᾧ τοῦ Ὄνου ἡ φωνὴ ἀντήχει θαυμασία.

Ὁ Ὄνος βλέπων τὰς συχνάς τῶν χωρικῶν κινήσεις δι' ὧν ἔτιμα ἕκαστος αὐτῶν τὸν κύριόν του, ἐνόησε μετὰ πολλὰ, τί τεραστία κρίσις!, ἐνόησ' ὅτι γίνονται διὰ τὸν ἑαυτόν του.

Καὶ ἤρχισε λοιπὸν εὐθύς μὲ ἦθος ἀλαζόνος νὰ ρίπτῃ βλέμματα λοξὰ κατὰ τῶν ἀδελφῶν του, καὶ νὰ περιφρονῇ αὐτοὺς αὐτὸς ὁ ὄλος Ὄνος, νομίζων ὡς ἀνώτερον αὐτῶν τὸν ἑαυτόν του.

Πλὴν ἐλησμόνησες, πτωχέ, ἐν πράγμα, ὅτι ἄλλον τὸν κύριόν σου ἔφερες ἐπὶ τῆς ῥάχεώς σου, καὶ εἰς ἐκεῖνον ἤρμοζον αἱ ὑποκλίσεις μέλλον, ἡσυχίασες ὁ πάρεδρος ὅτ' εἶνε κύριός σου.

Ἀκούετε οἱ ἔχοντες ὀνόματα μεγάλα, πρὸ πάντων δὲ οἱ φέροντες αὐτὰ ξηρὰ καὶ μόνον χωρὶς καμμίαν ἀρετὴν ἢ προτερήματ' ἄλλα, ὑπ' ὅσιν πάντοτ' ἔχετε τὸν τοῦ παρέδρου Ὄνον.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ Ι. ΦΕΡΜΠΟΣ

Η ΓΥΜΝΑΣΤΙΚΗ

Ὅτι ἡ Γυμναστική, ἡ τακτικὴ τούτεστι καὶ κατὰ κανόνας γινομένη τοῦ σώματος ἀσκήσις, δὲν εἶνε τῶν νεωτέρων χρόνων εὐρημα, ὅτι τὴν ἀρχὴν τῆς Γυμναστικῆς πρέπει νὰ τάξωμεν εἰς αὐτοὺς τοὺς προϊστορικοὺς χρόνους, οἵτινες ὑπὸ τὰ σκοτὴ τῆς λήθης διατελοῦντες, δὲν φωτίζονται ὑπὸ τῆς λαμπάδος τῆς ἱστορίας, παντὶ που δῆλον. Καὶ ἀτοπον μὲν θὰ ἦτο νὰ παραδεχθῶμεν, ὅτι κατὰ τοὺς χρόνους ἐκείνους εἶχε τελειοποιηθῆ ἡ σωματικὴ ἀσκήσις ἐπὶ τοσοῦτω, ὥστε νὰποτελέσῃ ἀπαραίτητον κλάδον τῆς ἀνθρωπίνης ἀνατροφῆς· οὐχ ἦττον ὅμως πρέπει νὰ πιστεύσωμεν, ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἐν ὅλῃ τῇ ἀγνοίᾳ τῶν διεπόντων τὴν φύσιν νόμων, ἐν ὅλῃ τῇ ἀπειρίᾳ τῶν ἐν τῷ σώματι αὐτοῦ λειτουργιῶν, συνησθάνετο τὰ ἐπὶ τῆς ὑγείας καὶ τῆς ζωῆς ἀγαθὰ ἀποτελέσματα τῆς ἀσκήσεως καὶ τῆς ἐργασίας, ἅτινα αὐτὴ ἡ πείρα, αὐτὸς ὁ φυσικὸς αὐτοῦ βίος τῷ ἀπεδείκνυον.

Καὶ ἐν ᾧ μὲν ταῦτα, βεβαίως, οὕτως εἶχον κατὰ τοὺς χρόνους ἐκείνους, φαίνεται ὅτι βαθμηδὸν κατέστη ἀσκήσις καὶ ἀντικείμενον διασκεδάσεως καὶ ἐπιδείξεως καὶ ἐξασκήσεως τῶν σωματικῶν δυνάμεων, διὰ τοὺς μεταξὺ τῶν διαφόρων φυλῶν πολέμους καὶ τὰς ἐριδας, καθ' οὓς ἡ σωματικὴ ῥώμη πρῶτιστον καὶ ἀπαραίτητον ἐθεωρεῖτο προσόν. Τὰ δὲ περὶ τῆς βαθμιαίας ταύτης ἀναπτύξεως τῆς Γυμναστικῆς ἀναγκαίως συμπεραίνεται τις ἐξ ὧν οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες καὶ Ῥωμαῖοι συγγραφεῖς καὶ ποιηταὶ ἀναφέρουσιν, ἐξ ὧν αὐτὸς ὁ Ὅμηρος, ἡ δὲ αὕτη ἡ ῥίπτουσα λαμπρὸν φῶς ἐπὶ τῶν ἀρχαίων ἡρωϊκῶν χρόνων, μαρτυρεῖ. Ὅντως δ' ἐν τῷ Ὀμήρῳ διαβλέπει τις τὰς ἀσκήσεις καὶ τὰς γυμναστικὰς παιδιὰς τῶν ἡρώων του, τὴν πάλην, τὸν δρόμον, τὴν ἀσκήσιν ἐν γένει, δι' ἧς οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι προεφύλαττον ἀφ' ἐνὸς τὴν ὑγίαν κατὰ τῶν νόσων, καὶ ῥωμαλέα ἀφ' ἐτέρου καθιστῶντες τὰ σώματα, ἐγένοντο ἀξιόμαχοι, κατὰ τοὺς ἡρωϊκοὺς αὐτῶν πολέμους.

Οὕτω κατῆρχετο ἡ Γυμναστικὴ ἀναπτυσσομένη εἰς τοὺς μετέπειτα χρόνους, ὅτε κατέστη ἀπαραίτητον προσόν τῆς ἀνατροφῆς τῶν νέων, ὅτε καταστήματα πρὸς τοῦτο ὑποδομήθησαν καὶ ἀγῶνες ἰδρύθησαν, ὅτε ἐν τοῖς Γυμνασίοις συνέρρεεν ἀθρόα ἡ νεολαία, γυμνάζουσα ἢ τὸ σῶμα, εἰς εὐγενεῖς ἀγῶνας εὐθυμοῦσα, ἀπομακρύνουσα τὴν ἀνίαν καὶ τὴν μελαγχολίαν, ἣν οἱ κατόπιν χρόνοι τῆς μαλθακότητος ἐνετύπωσαν ἐπὶ τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος, ἐγκρατῆς δὲ καὶ σώφρων, γενναία καὶ μεγαλήτωρ ἐτρέπετο ἐπὶ τὰς στοὰς εἰς τὴν ἀγοράν, ἐνθα ἐνωτίζετο τῶν ἀθανάτων ῥημάτων τῶν φιλοσόφων καὶ ποιητῶν, ἀφ' οὗ ἐκ τῶν προτέρων εἶχε παρασκευάσει τῇ ψυχῇ σκῆνωμα ὑγιές καὶ ὄργανα πρόθυμα εἰς τὰ λειτουργήματα ταύτης.

Καὶ τὸ ὥραϊον δὲ φύλον—ὡς θὰ ἐλέγομεν σήμερον—δὲν ὑπέρει τῆς σωματικῆς ἀσκήσεως. Ἡ ἐν τῇ οἰκίᾳ ἐργασία, ὁ ἴστος καὶ ἡ ἡλακάτη, ἡ παρασκευὴ πάντων τῶν εἰς τὴν οἰκιακὴν οἰκονομίαν ἀφορῶντων, ἔτι δὲ καὶ ἡ

ἄλλη ἀσκήσις, ἧς δὲν ἀπεκλείετο τὸ θῆλυ γένος, πάντα ταῦτα διέπλαττον σώματα ἀρμονικὰ καὶ ὥρατα, ἅτινα τόσῳ ἐπιτυχῶς ἐξυμνεῖ ὁ Ὅμηρος, οὐχὶ καχεκτικά, κυφά, κατεσκληρότα καὶ φθίνοντα. Τοιαῦται δὲ μητέρες ἐγέννησαν τοὺς ἥρωας, τοὺς φιλοσόφους καὶ τοὺς ποιητάς, ὧν ὅμοιοι δὲν ἀνεφάνησαν πλέον ἐπὶ τῆς γῆς καὶ οὐκ οὐκ οὐκ ὁ κόσμος ἐθαύμασε καὶ θαυμάζει.

Ἐν ᾧ δὲ χρόνοι καταπτώσεως ἐπελθόντες συμπαρέσυραν τὴν σωματικὴν ἀσκήσιν καὶ ἡ μαλθακότης καὶ φιληδονία κατεκυρίευσαν τῶν ἀνθρώπων ἐκείνων, ἧτις καὶ τὴν παντελῆ αὐτῶν κατάπτωσιν ἐπήνεγκεν, αἱ μετέπειτα ἐποχαὶ ἐσκέφθησαν νὰ υἰοθετήσωσιν ἐκ νέου τὴν Γυμναστικὴν καὶ δὴ καὶ ἔθνη τινὰ ἀνύψωσαν αὐτὴν μέχρι σημείου σχεδὸν ἐναμίλλου τοῖς χρυσοῖς ἐκείνοις χρόνοις. Ἄλλ' ἡ θέσις τῆς Γυμναστικῆς παρὰ τοῖς νεωτέροις, ὡς καὶ εἰδικώτερον παρὰ τοῖς Ἕλλησι καὶ Ῥωμαίοις, καὶ ἡ ἐφαρμογὴ αὐτῆς πρὸς θεραπείαν ἢ πρόληψιν νόσων, προσεχῶς ἀντικείμενον λόγου ἔσται ἡμῖν.

Ἐν Πειραιεῖ, Ἀπριλίῳ 1883.

Π. Κ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΑΝΗΣ

ΙΣΤΟΡΙΚΑΙ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

Η ΕΝ ΝΑΥΠΑΚΤΩ, ΝΑΥΜΑΧΙΑ

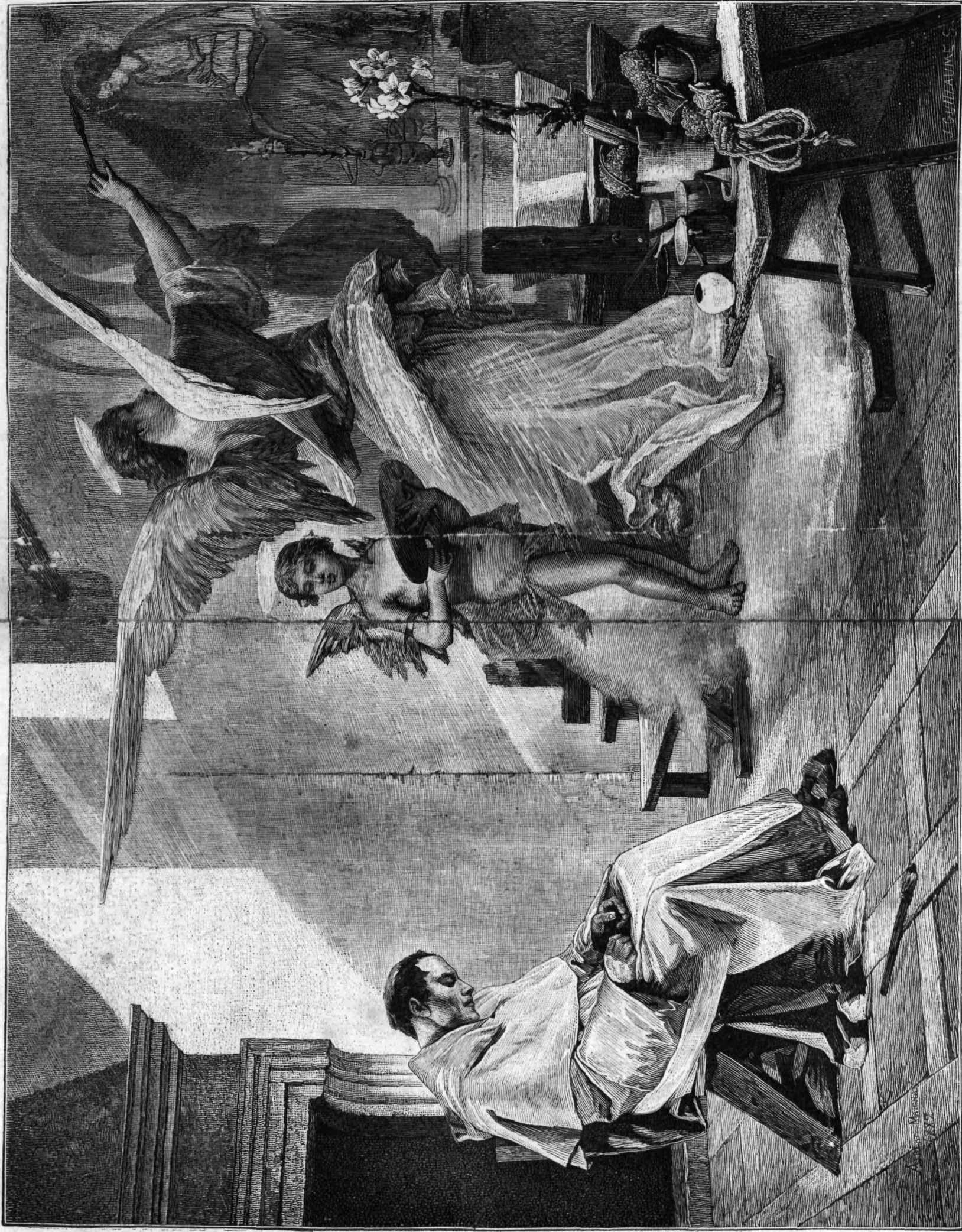
Ἐπὶ Σουλτάνου Σελήμ τοῦ Β', υἱοῦ τοῦ Σουλτάνου Σουλεϊμάν Β', ἀκριβῶς δ' ἐν ἔτει 1571, στρατὸς τουρκικὸς, εἰσβαλὼν εἰς τοὺς μόνους τόπους οὓς οἱ Ἐνετοὶ κατεῖχον εἰσέτι ἐπὶ τῆς Ἠπείρου, ἐξεπόρθησε τὸ Βαθρετὸν καὶ τὴν Πάργαν. Ἐκινδύνευσεν δὲ τότε καὶ ἡ Κέρκυρα νὰ περιέλθῃ εἰς τὴν ἐξουσίαν τῶν Ὀθωμανῶν, ἀλλ' ἀνεχαίτισεν αὐτοὺς ἡ ἐν Ναυπάκτῳ περίφημος ναυμαχία, ἐνθα ἐναντίον 206 τουρκικῶν πλοίων, διοικουμένων ὑπὸ τοῦ Περτέβ πασσᾶ, ἀντιπαρετάχθησαν ὁ ἐκ 205 πλοίων συγκείμενος στόλος ὄλων τῶν χριστιανῶν δυνάμεων, ἦτοι τοῦ Αὐτοκράτορος τῆς Γερμανίας Μαξιμιλιανοῦ Β', τοῦ Πάπα, τοῦ βασιλέως τῆς Νεαπόλεως, τῆς Ἐνετίας καὶ τῶν ἰπποτῶν τῆς Μελίτης· τὸν στόλον διηύθυνεν ὁ αὐστριακὸς πρίγκιψ Δὸν Ζουάννος. Οὐδέποτε νίκη κατὰ τῶν Τούρκων ὑπῆρξε πληρεστέρα ταύτης.

Τὴν συμμαχίαν ταύτην ἐσχημάτισεν οὐχὶ πόθος τις ὑπὲρ ἀπολυτρώσεως τῆς Ἑλλάδος, ἀλλ' ἡ πολιτικὴ καὶ ὁ κίνδυνος τῶν Ἐνετῶν.

Ἡ Ἑλλὰς πρὸ πολλοῦ ἤδη ὑπῆρχε λησμονημένη ἐν τῇ δουλείᾳ αὐτῆς· ἤθελεν ὅμως ἡ Εὐρώπη νὰ ἀναχαιτίσῃ τὰς προόδους τῶν Τούρκων ἀπειλούσας καὶ αὐτήν.

Ἡ ναυμαχία λοιπὸν ἔλαβε χώραν παρὰ τὸ ἀκρωτήριον Ἄκτιον, ἐνθα εἰς παλαιότερους καιροὺς διεφιλονεικῆθη καὶ ἡ κατάκτησις τῆς Ῥώμης ἐπὶ παντὸς τοῦ κόσμου.

Ἐκεῖ εἶχε συναχθῆ ἅπασα ἡ δύναμις τῆς Τουρκικῆς αὐτοκρατορίας. Τὰ πλοῖα τοῦ Σουλτάνου κατεῖχον τὸ κέντρον καὶ τὸ δεξιὸν κέρας· ὁ Βέης τῆς Τύνιδος διώκει τὸ ἀριστερόν.

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΕΚΘΕΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΡΙΣΙΩΝ

Ο ΥΪΝΟΣ ΤΟΥ ΙΤΑΛΟΥ ΖΩΓΡΑΦΟΥ ΦΡΑ ΑΝΓΕΛΙΚΟ

ΕΡΓΟΝ ΤΟΥ Κ. ΑΛΒΕΡΤ ΜΑΙΓΝΑΝ

(Τόμ. α. σ. 75)

Ὁ χριστιανικὸς στόλος, παραπλεύσας τὴν ἀκτὴν, ἤλθε καὶ παρετάχθη κατὰ τῶν πολεμίων ἐν τῷ κόλπῳ αὐτῷ τῆς Ναυπάκτου. Ἐκ τῶν 205 χριστιανικῶν πλοίων τὰ 108 ἦσαν γαλέραι τῆς Ἑνετίας, ἐπιβαινόμεναι ἐν μέρει ὑπὸ Ἑλλήνων, συνελθόντων ἐκ τῶν νήσων.

Μετὰ πεντάωρον ἀγῶνα, τὰ τουρκικὰ πλοῖα ἐτράπησαν εἰς φυγὴν ἐν ἀταξίᾳ τὰ μὲν πυρπολούμενα, τὰ δὲ καταβυθιζόμενα, τὰ δὲ διασκορπιζόμενα παντοίαις διευθύνσεσι καὶ συλλαμβανόμενα. Μόνα τὰ τοῦ Βέη τῆς Τύνιδος κατάρθρωσαν νὰ διαφύγῃσι διὰ τοῦ πυρὸς τῶν συμμάχων.

Κατὰ τὴν ναυμαχίαν ταύτην ἔπεσον ἐκ μὲν τῶν Ἑνετῶν 1,200, ἐκ δὲ τῶν Ἑλλήνων 8,000, τοῦθ' ὅπερ μεγάλην περιάπτει δόξαν εἰς τοὺς Ἑλληνας· ἀλλ' οὐδὲ κὰν ἀνέφεραν αὐτοὺς οἱ Εὐρωπαῖοι, ὄλην περιποήσαντες τὴν τιμὴν τῆς μεγάλης ἐκείνης ἡμέρας εἰς ἑαυτούς. Οὐδὲ μέγας τις προέκυψε καρπὸς ἐκ τῆς νίκης ταύτης, μεθ' ἣν οἱ σύμμαχοι, κατατρυχόμενοι ὑπὸ παντοίων ἀντιζηλιῶν, ἀπεχωρίσθησαν.

Καὶ ὁ μὲν ἀρχηγὸς Δὸν Ζουάννος ἔσπευσεν εἰς Ἰταλίαν, ἵνα δρέψῃ τὰς περιμενούσας αὐτὸν τιμὰς καὶ τὰς εὐλογίας τοῦ Πάπα· ἡ δ' Ἑνετία, εἰς ἣν μόνην ἔπεσε τὸ βάρος τοῦ πολέμου καὶ αἱ συνέπειαι τῆς νίκης, βλέπουσα τὴν παρακμὴν τοῦ ἐμπορίου τῆς, ἤλθε μετ' ὀλίγον εἰς διαπραγματεύσεις πάλιν μετὰ τῶν Τούρκων.

Ἡ δὲ σκιά ἢ ἐπὶ τοῦ Ἑλληνισμοῦ ἐπεξετείνετο οὐδενὸς φροντίζοντος. Δὲν ἦσαν οἱ Ἕλληνες σχισματικοί; Δικαίως λοιπὸν ἔπασχον ὅσα ἔπασχον. Ἡ Ῥώμη ἔλεγε πάντοτε· «τοῦτο σοὶ δῶσω, ἐὰν πεσῶν προσκυνήσῃς με».

J U I N

SONNET

Pendant avril et mai, qui sont les plus doux mois,
Les couples, enchantés par l'ether frais et rose,
Ont ressenti l'amour comme un apothéose;
Ils cherchent maintenant l'ombre et la paix des bois.

Ils rêvent, étendus sans mouvement, sans voix;
Les coeurs desaltérés font ensemble une pause,
Se rappelant l'aveu dont un lilas fut cause
Et le bonheur tremblant qu'on ne sent pas deux fois.

Lors le soleil riait sous une fine écharpe,
Et, comme un papillon dans les fils d'une harpe,
Dans ses ragons encore un peu de neige errait.

Mais aujourd'hui ses feux tombent déjà torrides,
Un orageux silence emplit le ciel sans rides,
Et l'amour exaucé couve un premier regret.

SULLY PRUDHOMME

ΕΡΕΪΠΙΑ ΤΟΥ ΕΝ ΚΑΪΡΩΙ ΤΖΑΜΙΟΥ ΤΟΥ ΣΟΥΛΤΑΝΟΥ ΕΛ ΧΑΚΕΜ

Μεταξὺ τῶν δύο μεγάλων πυλῶν πρὸς βορρᾶν τοῦ Καίρου ἔκειτο τὸ τζαμίον τοῦ Σουλτάνου Ἐλ Χακέμ, ἄριστον δεῖγμα Σαρακηνῆς ἀρχιτεκτονικῆς. Τὸ τζαμίον τοῦτο ἤρξατο οἰκοδομοῦμενον τὸ 380 ἔτος τῆς Ἑγείρας ἤτοι τὸ 991 μ. Χ. καὶ ἐπερατώθη τὸ 1014· μετ' οὐ πολὺ ὅμως ἐκ σεισμοῦ τινος συμβάντος τὸ 1303 κατέπεσε καὶ ἀνηγέρθη τὸ ἐπόμενον ἔτος· ἀλλὰ τέλος κατὰ μικρὸν παρημελήθη ἕως οὗ ὁ χρόνος μετέβαλεν αὐτὸ εἰς ἐρείπιον.

Ὁ Σουλτάνος Ἐλ Χακέμ, ὅστις ἀνήγειρε καὶ τὸ τζαμίον τοῦτο, ἦτο ὁ τρίτος ἀπόγονος τῆς δυναστείας τῆς διασήμου Φατμές, εἰς αὐτὸν δὲ ἀποδίδεται καὶ ἡ ἰδρυσις τῆς αἰρέσεως τῶν Δρούσων, οἵτινες κατοικοῦσι μέχρι σήμερον ἐπὶ τοῦ ὄρους τοῦ Λιβάνου.

Ἐν τῇ Ἀνατολῇ τὸ πρῶτον κτισθὲν τζαμίον ἦτο τὸ ἐν Μεδινά, εἰς οὗ τὴν ἀνέγερσιν αὐτὸς ὁ Μωάμεθ ἔλαβε μέρος διὰ τῶν ἰδίων αὐτοῦ χειρῶν.

Τὸ κτίριον τοῦτο ἦτο εἶδος τι τετραγώνου πλινθοκτίστου, ἔστεγασμένου μὲ φύλλα φοινίκων καὶ κειμένου ἐν τινι νεκροταφείῳ.

Ἐν τῷ τζαμίῳ τούτῳ ἐτάφη ὁ Μωάμεθ, καίτοι δὲ πολλάκις ἐπὶ τὸ μεγαλοπρεπέστερον ἀνεκαινίσθη, φέρει ὅμως εἰσέτι τὸ ὄνομα Μετζιδ ἐν Νεβί, ἤτοι τὸ Τζαμίον τοῦ Προφήτου.

Τὰ ἀρχαῖα τζαμιά οὔτε δόμους εἶχον οὔτε μιναρέδας· ταῦτα ἐφευρέθησαν κατόπιν ὑπὸ τῶν Σαρακηνῶν, ὁ δὲ ρυθμὸς οὗτος μετὰ ποικίλων τροποποιήσεων ἐπεκράτησεν ἔκτοτε μεταξὺ τῶν Μωαμεθανῶν ἀπανταχοῦ τῆς γῆς. Ἐν Καίρῳ ὅπου τοσοῦτοι Καλίφαι, Σουλτάνοι καὶ διάφοροι ἄλλοι ἰσχυροὶ Μωαμεθανοὶ ἔζησαν, ἀπαντᾷ τις ποικίλα τζαμιά ὡς τὸ τζαμίον τοῦ Μωάμεθ Ἀλῆ, κτίριον πολυδάπανον, ἀνεγερθὲν τὸ 1829, οὗ αἱ στήλαι καὶ οἱ τοῖχοι εἶνε κεκαλυμμένοι δι' ἀνατολικοῦ ἀλαβάστρου· τὸ τζαμίον τοῦ Σουλτάν Τουλούς, κτίριον ἀπλούστατον, ἀλλὰ στερεώτατον, καὶ τὸ τοῦ Σουλτάν Χασσάν, ὅπερ εἶνε τὸ λαμπρότερον πάντων, ἀνεγερθὲν τὸ 1387 μὲ δαπάνην 600 λιρῶν στερλινῶν καθ' ἐκάστην ἡμέραν ἐπὶ 13 ἔτη!! Ἀφοῦ δὲ ἡ οἰκοδομὴ ἐπερατώθη, ὁ σκληρὸς τύραννος διέταξε ν' ἀποκοπῶσιν αἱ χεῖρες τοῦ ἀρχιτέκτονος, ἵνα τὸ σχέδιον αὐτοῦ διατηρηθῇ ἀμετάβλητον!

FRA ANGELICO

Ἰωάννης ὁ ἐκ Φιεζόλης, γνωστότερος ὑπὸ τὸ ὄνομα Fra, ἤξιώθη τοῦ ἐπωνύμου τοῦ Angelico χάρις εἰς τὴν δύναμιν ἣν ἐκέκτητο τοῦ νὰ περιάπτῃ οὐράνιον τι θέλητρον εἰς τὰς κεφαλὰς τὰς ὁποίας ἐζωγράφιζε. Ζωγράφος τῆς Φλωρεντιανῆς Σχολῆς, γεννηθεὶς ἐν τῇ Τοσκάνῃ, μοναχὸς Δομινικανὸς ἀπὸ τοῦ 1387 — 1455 ἐν τῇ Μονῇ τοῦ Fiesole, εἰργάσθη ἐν τῇ πόλει ταύτῃ,

ἐν Φλωρεντία, ἐν Ὁρβιέτῳ καὶ ἐν Ῥώμῃ, ὅπου καὶ ἀπέθανε. Ἀφῆκε μικρογραφίαν ἐπεξηγηματικὴν τῶν μεγαλοπρεπῶν τοιχογραφιῶν του εἰς τὰς Μονὰς τῆς Φλωρεντίας. Θαυμάζουσι πρὸ πάντων ἐν τῷ Ἁγίῳ Μάρκῳ τὴν καταπληκτικὴν δύναμιν τῆς συνθέσεως τῆς παριστώσης τὰ Πάθη τοῦ Χριστοῦ, καὶ κατὰ δεύτερον λόγον τὸν Ἅγιον Δομίνικον γονυπετῆ πρὸ τῶν ποδῶν τοῦ Χριστοῦ, τὸν Εὐαγγελισμόν, τὴν Στέψιν τῆς Παρθένου ἐν μέσῳ ἑξ ἁγίων προσκυνούντων αὐτήν, κτλ. Ὁ Εὐγένιος IV καὶ κυρίως ὁ Νικόλαος Βλουὶ παρήγγειλαν πολυάριθμα ἔργα εἰς αὐτὸν διαμένοντα ἐν Ῥώμῃ. Θαυμάσια προσέτι εἰσὶν αἱ τοιχογραφίαι του ἐν τῷ παρεκκλησίῳ τοῦ Νικολάου V εἰς τὸ Βατικανόν. Εἶνε προσέτι ἀξιοσημείωτος διὰ τὸν πλήρη γλυκύτητος καὶ ἁρμονίας χρωματισμὸν εἰς τὰ ἔργα του, τὴν ποικιλίαν τῶν θέσεων καὶ τὴν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ζωηρότητα τῆς ἐκφράσεως. Πολλὰ τῶν ἔργων του σώζονται εἰς διάφορα μουσεῖα τῆς Εὐρώπης, ὡς ἐν Φλωρεντία, Μονάχῳ, Βερολίνῳ καὶ ἀλλαχοῦ, τὸ δὲ Λουῆρον κατέχει ἑξ αὐτῶν τὴν στέψιν τῆς Παρθένου καὶ τὰ θαύματα τοῦ Ἁγίου Δομινίκου.

ΕΥΓΕΝΙΟΣ ΔΕΛΑΚΡΟΑ

Ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ περιδόξου τῆς Γαλλίας ζωγράφου Εὐγενίου Δελακροά εἰκοσαετηρὶς συμπληροῦται σήμερον, ὅτε δημοσιεύομεν ἀρίστην αὐτοῦ εἰκόνα, ἀναμνησκόμενοι κατὰ καθῆκον οὐ μόνον περικλυτοῦ ζωγράφου καὶ δεινοῦ συγγραφέως, ἀλλὰ καὶ μεγάλου φιλέλληνος.

Ὁ Εὐγένιος Δελακροά, γεννηθεὶς παρὰ τὸ Σάρενον, χωρίον κείμενον πλησίον τῶν Παρισίων, ἐν ἔτει 1798, παιδίον ἐτι ἐπεδόθη εἰς τὴν σπουδὴν τῆς θείας τέχνης, εἰς τὰ μυστήρια τῆς ὁποίας δὲν ἐβράδυνε νὰ εἰσδύσῃ χάρις εἰς τὴν φυσικὴν αὐτοῦ κλίσιν.

Τὸ πρῶτον ἔργον τοῦ Δελακροά ὁ *Δάντης διερχόμενος τὸν Ἀχέροντα μετὰ τοῦ Βιργιλίου*, ἐστέφη ὑπὸ πλήρους ἐπιτυχίας, ἐκπληξάσης τὸν τότε νεανίαν Θιέρσον, καταχωρίσαντα ἐν τῇ *Συνταγματικῇ* πολυστήλον ὑπὲρ τοῦ νεαροῦ ζωγράφου ἄρθρον, ἠγοράσθη δὲ ὑπὸ τῆς κυβερνήσεως, καταθεσάσης αὐτὸ ἐν τῷ Λουξεμβούργῳ, ἀντὶ δισχιλίων φράγκων. Ἡ σφαγὴ τῆς *Χίου*, δεύτερον αὐτοῦ ἔργον, καλλύνει τὸ αὐτὸ Λουξεμβούργον, πωληθὲν ἀντὶ δισχιλίων φράγκων. Κατόπιν ἐγνώσθησαν πολλὰ ἄλλα ἔργα τῆς ἐξόχου φαντασίας του καὶ ποιητικῆς χάριτος, συναποτελοῦντα εὐσθενῆ καὶ ἀδιάφθορον μνημεῖον τοῦ ἀνδρός. Τινὰ τούτων σημειοῦμεν ὧδε:

Ὁ *Ἀμλετ*, ὁ *Γκιαούρης*, ὁ *ἐν τῇ φυλακῇ τῶν Τυφλῶν Τάσος*, ἡ *Ἑλλὰς ἐπὶ τῶν τοῦ Μεσολογγίου ἐρειπίων*, ὁ *Ἰουστιανός*, ὁ *Χριστὸς ἐν τῷ κήπῳ*, θαυμαστὴ εἰκὼν λύπης καὶ μελαγχολίας, ὁ *Μαρῖνος Φαλιέρος*. Διὰ τὸν τελευταῖον τοῦτον τῷ προσεφέρθησαν 8 χιλ. φράγκων,

ἀλλ' ἀπεποιήθη νὰ τὸν πωλήσῃ ὡς ἔργον τὰ μάλα ὑπὸ τῶν ἀντιπάλων του κατακριθὲν.

Τῆς νηπιῶδους ἡλικίας τοῦ Εὐγενίου διηγεῖται γλαφυρῶτα ὁ Ἀλέξανδρος Δουμάς, ἐν τοῖς ἀπομνημονεύμασιν αὐτοῦ, οὐ τυχαῖα συμβάντα, ἑξ ὧν πολλάκις διεκινδύνευσε τὴν ζωὴν του, ἀλλὰ καὶ πάντοτε διέφευγε τὸν κατὰ πόδας διώκοντα αὐτὸν θάνατον παρασκευαζόμενος διὰ τὸ μέλλον λαμπρὸν καὶ ἔνδοξον στάδιόν του.

Ὁ Εὐγένιος Δελακροά ὑπερεῖχε καὶ αὐτοῦ τοῦ Μιχαὴλ Ἀγγέλου κατὰ τὴν δύναμιν τῆς φαντασίας.

Ἐν τῇ ὁμίλιᾳ του ἦτο ἐκφραστικώτατος, εὐθυμότατος, ἐτοιμότατος, οὐδὲ περιωρίζοντο τὰ ἐξέχοντα προτερήματά του ἐν τῇ γραφικῇ.

Ὁ Δελακροά κατεχώρισε καὶ διατριβάς ἐν περιοδικοῖς συγγράμμασι περὶ τοῦ Μιχαὴλ Ἀγγέλου, τοῦ Γερικὲλ καὶ ἄλλων.

Ἄλλ' ὅ,τι ἐπὶ μᾶλλον καθιστᾷ ἀγαπητὸν τὸ ὄνομά του εἰς ἡμᾶς εἶνε ὁ φιλελληνισμός, δι' οὗ ἡ φαντασία του ἐπετεύγισεν εἰς τὴν ἀθάνατον γῆν τοῦ Φειδίου, ἐν ἣ ἐποχῇ ὑπέφωσκεν ἀνατέλλων, ὡς ἡ Ἴρις μετὰ τὸν κατακλυσμόν, ἀπὸ ἐρειπίων καὶ τάφων ὁ ἀστὴρ τῆς ἑλληνικῆς Ἐλευθερίας, καὶ ἔπλασε δύο ἀθάνατα ἔργα ἑλληνικῆς ὑποθέσεως, ὧν ἐμνήσθημεν ἀνωτέρω.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΙΣ

ΠΑΡΘΕΝΑΓΩΓΕΙΟΝ ΧΙΛΛ

Εἰς χαρμόσυνον ἑορτὴν μᾶς προσεκάλει τῇ 3ῃ Ἰουνίου ἐν τῶν ἀρίστων καὶ ἀρχαιοτέρων Ἑλληνικῶν Παρθεναγωγείων, τὸ τῆς κ. Φ. Μ. Χίλλ. Αἱ μαθήτραι τῶν ἀνωτέρων τάξεων ἐπρόκειτο νὰ ἐξετασθῶσιν εἰς τὴν ὀργανικὴν καὶ φωνητικὴν μουσικὴν. Τῇ 4 μ. μ. ὥρᾳ ἄπειρον πλῆθος κυριῶν, γονέων, κηδεμόνων ἔτι δὲ καὶ φιλομούσων δεσποινίδων συνωθεῖτο εἰς τὰς εὐρείας αἰθούσας τοῦ καταστήματος περίεργον διὰ τὴν ἐπιτυχῆ ἐκτέλεσιν τοῦ προγράμματος ὅσον καὶ ἀνυπόμονον διὰ τὴν ἑναρξιν. Ὁ κ. Φωσκίνης δίδει τέλος τὸ σημεῖον τῆς ἐνάρξεως καὶ διὰ χορωδίας ἐπιτυχῶς συντεθειμένης ὑπὸ τοῦ ἰδίου ἄρχεται ἐπιτυχῶς ἢ ἐκτέλεσις τῶν ἐν τῷ προγράμματι ἀναγεγραμμένων μουσικῶν ἔργων.

Ἐν τῷ προγράμματι τὴν πρώτην θέσιν κατεῖχεν ἡ Γερμανικὴ μουσικὴ διὰ τοῦ Mozart, Beethoven καὶ Mendelssohn, τὴν δευτέραν ἡ Ἰταλικὴ διὰ τοῦ Rossini καὶ Verdi καὶ τὴν τρίτην ἡ Γαλλικὴ διὰ τοῦ Suppé.

Ἡ Sonate τοῦ Mozart ἦτο τὸ πρῶτον ἐκτελεσθὲν ἔργον διὰ 4 χειρῶν ὑπὸ τῶν δεσποινίδων Μ. Ἀλβανάκη καὶ Μ. Μαντζαβίνου, εἶτα ἐξετελέσθη ἡ Sonate τοῦ Clementi ὑπὸ τῶν δεσποινίδων Ε. Βάλβη καὶ Α. Μαυρομάτου, ἡ Overture τοῦ Suppé ὡσάυτως διὰ τεσσάρων χειρῶν ὑπὸ τῶν δεσποινίδων Α. Γκέγκεν καὶ Ε. Ἰατροῦ, ἡ Sonate τοῦ Beethoven ὑπὸ τῆς δεσποινίδος Μ. Μαν-

τζαβίνου, ἢ Rapsodie Oungroise τοῦ Listz ὑπὸ τῆς δεσποινίδος Κ. Κυπριάδου καὶ τέλος ἡ Ouverture δι' ὀκτὼ χειρῶν τοῦ κ. Φωσκίνη ὑπὸ τῶν δεσποινίδων Μ. Μαντζαβίνου, Α. Μαυρομάτου, Ε. Ἰατροῦ καὶ Μ. Ἀλβανάκη. Ὡσαύτως δὲ ἐψάλησαν τρία ἄσματα ὑπὸ τῆς δεσποινίδος Μ. Ἀλβανάκη καὶ τέσσαρες χορωδίαι.

*
**

Ἴδου ἐν ὀλίγοις τὸ ἐκτελεσθὲν πρόγραμμα τῆς μουσικῆς τοῦ ἀνωτέρου παρθεναγωγείου, πλούσιον, καθ' ἡμᾶς, περιέχον δ' ἔργα τῶν ἡ ἐκλογῆ ἦν ἄρκετὰ ἐπιτυχῆς χάρις εἰς τὸν ἄσκον ζῆλον τοῦ μουσικοδιδασκάλου κ. Φωσκίνη. Ἄλλοτε εἰς παρωχημένους χρόνους καὶ εἰς ἡμέρας ἐξετάσεων μάτην θὰ ἀνέμενε τις νὰ ἴδῃ ἐκτελούμενον εἰς τὰ ἡμέτερα σχολεῖα ἄριστον μουσικὸν ἔργον εἶτε διὰ τῆς ὀργανικῆς, εἶτε διὰ τῆς φωνητικῆς μουσικῆς.

Τότε οἱ διδάσκαλοι ὡς καὶ αἱ διδασκάλισσαι δημοσίων ἢ ἰδιωτικῶν σχολείων περιωρίζοντο οἱ ἴδιοι, ὅπως ἐκμάθωσιν εἰς τὰ παιδιά τὸν ἐθνικὸν ὕμνον καὶ ἐν ἡ δύο ἕτερα ἐθνικὰ ἄσματα, προσευχὴν τινα πρὸς τὸν Θεὸν κατὰ τὴν ἑναρξιν καὶ τινα

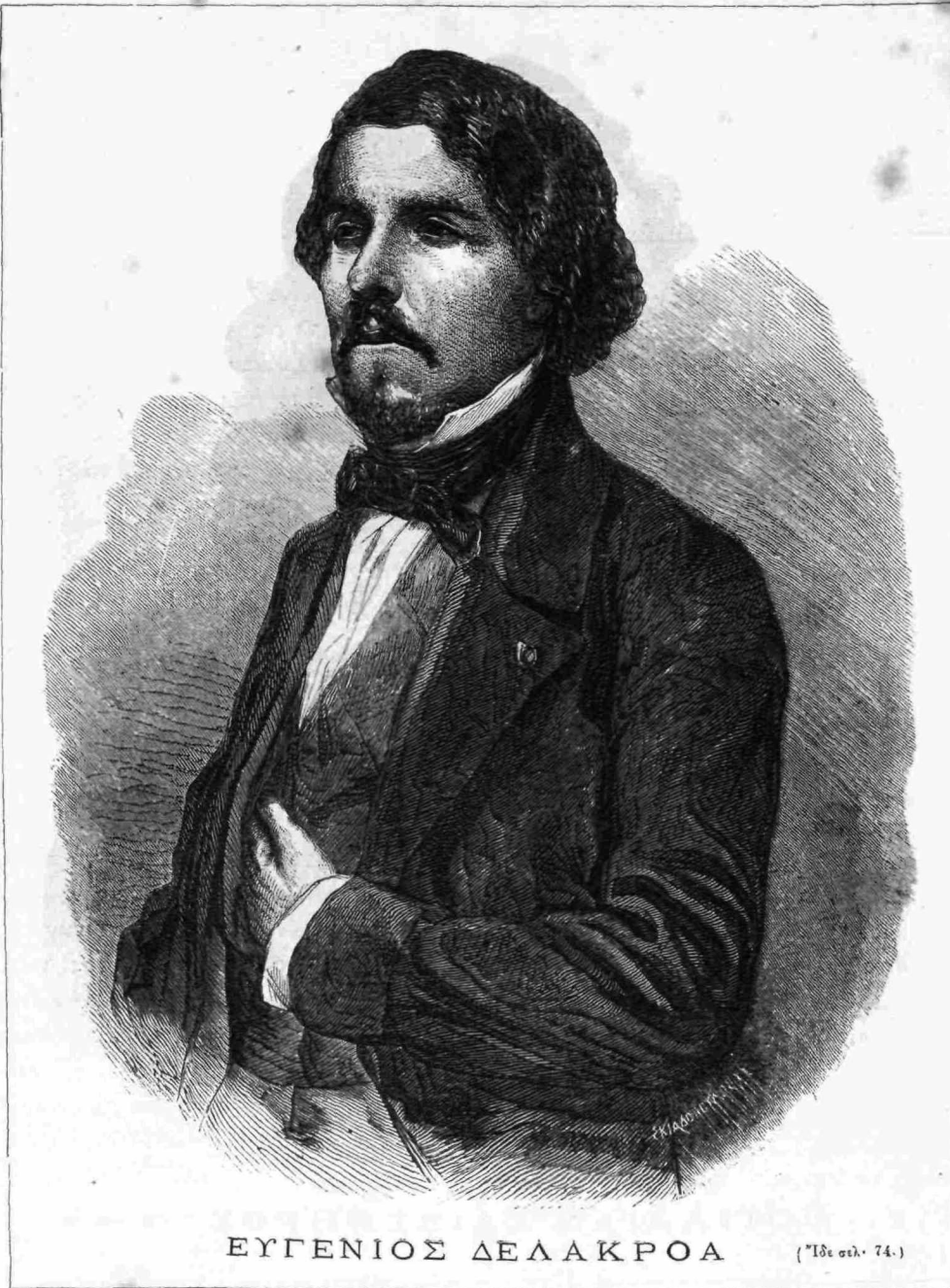
βασιλικὸν ὕμνον, ἅτινα ἀπετέλουν τὸ γενικὸν πρόγραμμα τῶν μουσικῶν ἐξετάσεων ὅλων τῶν Ἑλληνικῶν Σχολείων, τὸ ὅποιο μάλιστα ἐθεωρεῖτο καὶ πλουσιώτατον, ἐπισημαζόμενον δι' εἰλικρινῶν συγχαρητηρίων τῶν γονέων καὶ τῆς τότε δημοσιογραφίας.

Ἄλλὰ, τύχη ἀγαθῆ, κατὰ τὴν τελευταίαν δεκαετηρίδα τὰ τῆς κατωτάτης ἐκπαίδευσεως, ἴδια δὲ τὰ τῆς ἰδιωτικῆς, ἔλαβον ἄλλοιαν φάσιν, ὀφειλομένην οὐχὶ βεβαίως εἰς

τὴν προθυμίαν τῶν κατὰ καιροὺς κυβερνήσεων, αἵτινες πόρρω ἀπέσχον μέχρι τῆς χθὲς ἀπὸ τοῦ νὰ μεριμνῶσιν ὄντως καὶ συστηματικῶς περιοριζόμενοι μόνον εἰς ἀσκόπους ἐπιθεωρήσεις διὰ διοριζομένων ἐπιθεωρητῶν τῶν κατὰ δήμους σχολείων, ἀλλ' εἰς τὸ προοδευτικὸν πνεῦμα καὶ τὴν ἐπίζηλον ἰκανότητα εὐπαιδύτων διευθυντῶν καὶ διευθυντῶν γνωστῶν ἐν Ἑλλάδι ἰδιωτικῶν σχολείων.

Ἴδου λοιπὸν ἡ πρώτη ἀφετηρία τῆς προόδου τοῦ μουσικοῦ αἰσθηματος παρ' ἡμῖν· διὰ τοῦτο σήμερον βλέπομεν ἅπαντα τὰ ἐν Ἑλλάδι ἐκπαιδευτήρια, μὴ ἐξαιρουμένων οὐδ' αὐτῶν τῶν δημοτικῶν σχολείων, ἐν τοῖς προγράμμασιν ἐκάστου σχολικοῦ ἔτους νὰ ἀναγράφωσιν ὡς ἐν τῶν ὀπαραιτήτων μαθημάτων καὶ τὸ τῆς ὀργανικῆς καὶ φωνητικῆς μουσικῆς, διδασκόμενον δι' ἰδίων καὶ διακεκριμένων ἐν τοῖς Ἑλλήσι μουσικοδιδασκάλων.

Ἐάν εἰσέλθῃτε σήμερον εἰς τὰς πλείστας τῶν οἰκιῶν, ἐνταῦθα καὶ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις, ἐκεῖ ἴσφαρὰ τὴν γωνίαν αἰθούσης κομπῶς διεσκευασμένης ῥίπτοντες περιεργὸν βλέμμα, θὰ εὗρητε τὸ κλειδοκύμβαλον καὶ πρὸ αὐτοῦ μετὰ ζήλου πρὸς τὴν

ΕΥΓΕΝΙΟΣ ΔΕΛΑΚΡΟΑ

(*Ἴδε σελ. 74.)

μουσικὴν καθημένην τὴν φιλόμουσον δεσποινίδα καὶ πιέζουσιν τὰ πληκτρα τοῦ ὄργανου διὰ τῶν λεπτῶν δακτύλων τῆς. Πόθεν ἢ τόση πρὸς τὴν μουσικὴν ἀγάπη, ἐκ τῆς ἐμφύτου κλίσεως τοῦ Ἑλλήνος ὡς συνήθως λέγομεν, ἢ ἐκ μόνης τῆς φροντίδος τῶν γονέων; οὐχί· ἀμφότερα ταῦτα ἐχρησίμευσαν συνακολουθήσαντα τὴν πρόδοον ἣτις ἐπ' αἰσίοις ἤρξατο ὀλοδύναμος προχωροῦσα ἀπὸ τῆς ἀφετηρίας τοῦ ἰδιωτικοῦ σχολείου.

Καὶ ἤδη μετὰ τὴν μικρὰν ταύτην παρέκβασιν, σημειοῦμεν τὰς ἐντυπώσεις μας ἐπὶ τῶν ἐκτελεσθέντων κατὰ τὴν ἄνω μνημονευθεῖσαν ἡμέραν μουσικῶν ἔργων.

Ἐὰν ἡ διεύθυνσις τοῦ παρθεναγωγείου ἔδιδε σημεῖα ἀριστεύσεως, στέφανον ἢ βραβεῖον ὡς ἄλλοτε, τοῦτο νομίζομεν ὅτι ὠφείλετο, ὡς καὶ οἱ παρευρεθέντες θὰ συνεφώνουν, εἰς τὴν ἐκ Καλαμῶν συμπαθῆ καὶ τρυφερὰν δεσποινίδα Μαρίαν Ἀθανάκη, ἥτις ἐν τῇ ὀργανικῇ

μουσικῇ ὅσον καὶ ἐν τῇ φωνητικῇ, ἐν τῇ κωμῳδίᾳ ὅσον καὶ ἐν τοῖς ἑλληνικοῖς, διήγειρε τὰς εἰλικρινεστέρας συμπαθείας καὶ τὰ ἀφθονώτερα συγχαρητήρια· ἔμελλε μετὰ πολλῆς χάριτος καὶ διὰ γλυκείας φωνῆς ἐπίζηλα ἐπίδειξασα προτερήματα εἰς τὸ ᾄδειν ἐν τῇ κωμῳδίᾳ ὑπεκρίθη ἀφελῶς καὶ λίαν τεχνηέντως, ἐν τέλει δὲ ἐν τῇ τῶν ἐργοχειρῶν αἰθούσῃ τὰ εὐμορφώτερα τῶν ἐκτεθέντων, ἐν οἷς καὶ κάλυμμα ἀγίας γραφῆς ἔφερον τὸ ὄνομά της μὴ λησμονησάσης ὡς καλῆς χριστιανῆς καὶ τὴν πρὸς τὴν θρησκείαν ὀφειλομένην ἀγάπην. Εἶτα ἤρχετο ἐπίσης μὲ πολλὰ προτερήματα ἢ ἐκ Σμύρνης δεσποινίς Ε. Ἰατροῦ,

ἐκτελέσασα ἐπὶ τοῦ κλειδοκυμβάλου ἐπιτυχῶς τὴν *Ouverture* τοῦ *Suppé* διὰ 4 χειρῶν μετὰ τῆς ἐπίσης καλλίστης δεσποινίδος Α. Γκέγκεν· τὴν αὐτὴν δὲ ἰκανότητα ἐπεδείξατο εἰς τὰ Ἑλληνικὰ μαθήματα ὡς καὶ εἰς τὴν ἀπαγγελίαν ἐκ τῆς *Esther* τοῦ *Racine*. Ὡσαύτως οὐχὶ ἀνεπιτυχῶς καὶ αἱ λοιπαὶ μαθήτριάς ἐξητάσθησαν ἰδίᾳ δὲ αἱ δεσποινίδες Μαρία Μαντζαβίνου καὶ Κ. Κυπριάδου διακριθεῖσαι ἐν τῷ κλειδοκυμβάλῳ ὅσον καὶ ἐν τοῖς λοιποῖς μαθήμασι, μὴ ὑπο-

λειπομένων δὲ καὶ τῶν δεσποινίδων Ε. Βάλβη, Α. Μαυρομμάτου, Α. Τζίνη καὶ Ε. Πίσσα.

Ἄλλὰ καὶ ἡ κ. Μάσσων ὡς διευθύντρια καὶ οἱ κκ. καθηγηταὶ καὶ διδασκάλισσαι οὐχὶ μετὰ μικροῦ ζήλου ἐξετέλεσαν τὸ ὀφειλόμενον καθήκον, ὅπως παραδώσωσιν εἰς τὰς οἰκογενεῖας καλὰ τέκνα καὶ εἰς τὴν κοινωνίαν χρηστὰς καὶ εὐπαιδευτούς μητέρας. Ὁ κ. Φωσκίνης ἰδίᾳ εἶνε ἄξιος πολλῶν καὶ εἰλικρινῶν συγχαρητηρίων, διότι καθ' ὅλον τὸ

σχολικὸν διάστημα διὰ τῆς ἐπιμονῆς καὶ τοῦ ὑπερβολικοῦ πρὸς τὴν μουσικὴν ζήλου παρεσκεύασεν ἀληθῶς μὲ μεγάλην ἰκανότητα μαθητριάς καὶ νέα μουσικὰ ἔργα ὡς τὸ *Addio*, τὸ *ἔαρ*, ἡμετέρα ποιήσεις, καὶ τὴν δι' 8 χειρῶν *Ouverture*, ἅτινα καὶ καλῶς ἐξετελέσθησαν καὶ ἐπιτυχῶς συνετέθησαν.

Ἡ μόνη παρατήρησις, ἣν ἔχομεν νὰ κάμωμεν, εἶνε ὅτι ἐκ σεβασμοῦ πρὸς τὰ πατρία καὶ ἐθνικῆς ἀνάγκης δέον, καθ' ἡμᾶς, νὰ ἐμπεριέχωνται πλειότερα ἑλληνικὰ ἔργα εἴτε ᾄσματα εἴτε ἀπαγγελίαι, ἐν τοῖς προγράμμασι τῶν ἐξετάσεων.

Δὲν ὀμιλῶ μερικῶς, ὀμιλῶ ἀνεξαρτήτως τοῦ προκειμένου κα

δι' ὅλους· εἶνε ἀληθές ὅτι στερούμεθα πολλῶν οὐχ ἥττον ὅμως ἀπαξιάτων τῶν δυναμένων ἐργαζομένων ὑπὲρ συνθέσεων νέων ἑλληνικῶν ἔργων εἴτε μουσικῶν εἴτε ποιητικῶν, θὰ κατορθωθῆ μικρὸν καὶ κατ' ὀλίγον οὐχὶ ἢ ἐξάλειψις τῶν ξένων ἔργων ἐκ τῶν ἐξετάσεων διότι τοῦτο ἕνεκα τῆς ἀξίας ἃ ταῦτα κέκτηνται ἐστὶν οὐ μόνον ἀδύνατον ἀλλὰ καὶ ἐπιβλαβές, τοῦλάχιστον ὅμως ἢ εὐπρόσωπος συνύπαρξις καὶ ἑλληνικῶν ἔργων.

ΟΥΙΛΛΙΑΜ ΣΑΙΞΠΗΡΟΣ (*Ἰδε σελ. 78).

Τὰ θερμότερα συγχαρητήριά μας εἰς τὴν ἀξιότιμον Διεύθυνσιν τοῦ παρθεναγωγείου διὰ τοὺς ἀτρύτους κόπους, οὓς καταβάλλει πρὸς ὑγιᾶ μόρφωσιν τῶν Ἑλληνίδων.

ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ

Εὐφρόσυνον ὄντως ἐντύπωσιν προξενεῖ εἰς πάντα θιασώτην τῆς Ἑλληνικῆς Σκηνῆς ἢ στοργῇ καὶ ἢ ὑποστήριξις, ἣν τὸ κοινὸν τῶν Ἀθηνῶν ἐπιδεικνύει ὑπὲρ αὐτῆς, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν ἀστοργον παραγκώνισιν εἰς ἣν κατεδίκασεν αὐτὴν τῶν ἀρμοδίων ἢ ἀκηδεῖα μέχρι τοῦδε, καὶ τὸ «Μουσεῖον» εὐοίωνως ἐκτιμῶν τὰς συμπαθείας ὅσας ὑπὲρ ἑαυτῆς ἐλκύει καὶ ἔχει κατακτήσει ἤδη αὕτη, θεωρεῖ καθήκον του νὰ τὴν ἐνθαρρύνῃ ὅση αὐτῷ δύναμις ἐν τῇ ἀναμφισβητήτῳ ὄντως προόδῳ πρὸς ἣν γοργῶς τείνει, καὶ εἰς τὸ σχετικῶς τέλειον τῆς ὁποίας σημεῖον ὑπόκειται ὅτι θὰ φθάσῃ βεβαίως μίαν ἡμέραν ἀν ἀρυσθῆ σθένος καὶ χαρακτήρα ἐκ τῆς παραλλήλως ἀπαιτουμένης προόδου τῆς δραματικῆς ποιήσεως, ἥς ἄνευ θὰ ὑπολείπεται πολὺ τοῦ ποθητοῦ τούτου σημείου καὶ ἀναγκαίως θὰ χλωαίνῃ, ἀποκάμνουσα ἐν τῇ πάλῃ, ἣν μονομερῶς καὶ ἐπιτυχῶς, δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν, διεξάγει κατὰ τῶν πολλῶν πρὸς ἃ ἔχει ν' ἀντιπαλαίῃ στοιχείων τῆς παρακμῆς τῆς, ἅτινα πολλαχόθεν παρεμβάλλονται ἀνακόπτοντα τὸν εὐγενῆ αὐτῆς ζῆλον καὶ τὴν ἐγκαρτέρησιν, ἀρετὰς εἰς ἃς ὀφείλει τὴν πανθομολογουμένην μέχρι τοῦδε πρόοδον αὐτῆς, διότι μετὰ λύπης ἀναγκάζεται τις νὰ ὁμολογήσῃ, ὅτι, ἐκτὸς ὀλιγίστων ἐξαιρέσεων, ἐλάχιστα πρωτότυπα ἑλληνικὰ δραματικὰ ἔργα παρήγαγε μέχρι τοῦδε ἢ ἡμετέρα φιλολογία, ἰδίως δ' ἐπ' ἐσχάτων, ὑφισταμένη καὶ αὕτη τὰς συνεπείας τῆς μαρασμῶδους ἐπιδράσεως τῆς ὑλικῆς ἐποχῆς, ἣτις γενικῶς ἐνάρκωσε καὶ ποίησιν καὶ καλλιτεχνίαν καὶ πᾶν ὅ,τι πνευματικὸν ἀνάγεται εἰς τὸν κύκλον τοῦ ὠραίου καὶ ὠφελίμου.

Διὸ καὶ δὲν ἀδικοῦμεν τὴν Ἑλληνικὴν Σκηνὴν ἀν ἀναγκάζεται νὰ προσφεύγῃ εἰς δραματολογία ξένων γλωσσῶν καὶ σχολῶν ποικίλων, ἀφ' ὧν νὰ περισυλλέγῃ ὅ,τι δύναται καὶ κρίνει ὡς μᾶλλον ἀρεστὸν καὶ ὠφέλιμον, θεραπεῦον δ' ὅπως οὖν τὰς ἀπαιτήσεις καὶ ἀνάγκας αὐτῆς, ἀφοῦ δυστυχῶς παρ' ἡμῖν δὲν κατωρθώθη νὰ διαμορφωθῇ καὶ ἐπικρατήσῃ ἰδία γνησία δραματικὴ σχολή, προσφυῆς καὶ ἀρμόζουσα πρὸς τὰ ἦθη καὶ τὸν ἐθνικὸν χαρακτήρα.

Ἐπαινοῦμεν μᾶλλον αὐτὴν, φιλοτίμως ἀλλὰ καὶ ἐργωδέστατα προθυμοποιουμένην νὰ ἀντισταθμίζῃ κατὰ τὸ δυνατόν τὰς ἐλλείψεις ταύτας διὰ τῆς ὅσον ἐνεστὶν ἐπιτυχέστερας παραστάσεως τῶν ἔργων ὅσα διδάσκει, πρὸς ἐκτίμησιν ἀσφαλῆ καὶ δικαίαν τῆς ὁποίας δέον νὰ μὴ παρασιωπηθῇ, ὅτι ἐνίοτε μόνῃ ἢ προσωπικῇ ἀξίᾳ καὶ ὁ ζῆλος τῶν ἠθοποιῶν συμβάλλουσιν.

Ἐπὶ τὰς ἀνωτέρω περιστάσεις καὶ τοὺς ἐκτεθέντας ὁρους κρίνοντες τὰ πράγματα, χαίρετιζομεν εὐμενῶς τὰς

πρὸ μικροῦ ἐγκαινισθείσας ἐργασίας τῶν παρλισιῶν ἑλληνικῶν θεάτρων, πλουσιῶν εἰς πρόσωπα τῶν κυριωτέρων δραματικῶν χαρακτήρων, καὶ εἰς δραματολογία ἐκ τῶν ἐκλεκτοτέρων, ἰδιαιτέραν δὲ καὶ ἀξιεπαίνον στοργῇ, ὡς εἰκός, τρεφόντων πρὸς τὰ πρωτότυπα ἑλληνικὰ ἔργα.

Ἐκ τῶν μέχρι τοῦδε διδαχθέντων ἔργων ὑπὸ τοῦ θιάσου τοῦ κ. Ἀλεξιάδου πλήρης καὶ ἐκ τῶν προτέρων προμηνυμένη βεβαία ἐπιτυχία ἔσπεψε τὴν παράστασιν τοῦ δημοφιλοῦς πλέον καταστάντος δράματος «ὁ Ῥακουλλέκτης», ἐν τῷ μέσῳ ἀπείρου συρροῆς πλήθους, περὶ τοῦ ὁποίου, ὡς γνωστοῦ, καθὼς καὶ τοῦ «Ἐξηνταβελώνη», παραλείπομεν νὰ ἐκταθῶμεν ἀναλυτικώτερον.

Τὴν ἐσπέραν τῆς παρελθούσης παρασκευῆς ἀνεβιβάσθη ἐπὶ σκηνῆς τὸ δράμα «Μάρθα καὶ Μαρία» τῶν Γάλλων Βουρζοᾶ καὶ Μασσῶν κατὰ ἐπιμελημένην μετάφρασιν τοῦ κ. Χρ. Δ. Ἀλεξιάδου, ἔργον μὴ στερούμενον ἀρετῶν, ὡς ἐντεχνοτάτης καὶ ἰσχυρᾶς τῆς πλοκῆς ὑφῆς, φυσικῶς καὶ ἀφελῶς χωρούσης, μυθιστορικῆς ὁμῶς καὶ οὐχὶ δραματικῆς, περιπετειωδῶν ἐπιπλοκῶν ἐν τῇ δράσει, ἱκανῶν σκηνῶν μεστῶν πάθους καὶ συγκινητικωτάτων, συνδέσεως καὶ δράσεως γοργῶς τὴν πλοκὴν παρακολουθουσῶν, δυνάμει ἐν τῇ ἐκφράσει, συγκρούσεως αἰσθημάτων, ἐλκουσῶν ἀκουράστως ὅλως τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ θεατοῦ, ἔχει ὁμῶς καὶ ἐλλείψεις τινάς, κυριωτέρας τῶν ὁποίων φρονοῦμεν ὅτι εἶνε ἢ βεβιασμένη, σκοτεινὴ καὶ ἐν γένει ἄτεχνος λύσις, ἣτις καὶ αὐτὴν τὴν ἠθικὴν βάσιν τοῦ δράματος διασαλεύει καὶ συγχρόνως συγχύζει κακοζήλως τὸ ἐκ τῆς ὅλης δράσεως ἠθικὸν πόρισμα, ὅπερ, μετὰ τὴν δύναμιν πλοκῆς κυρίως, ἀξίαν διακχυμένην μονομερῶς ἐπὶ τινῶν σκηνῶν, καὶ ἐν γένει ἐπιβολὴν, ἀπομένει ἰσχνότατον, διδάσκον τὴν ἀπὸ τῆς μέθης ἀποχίν. Κυρίως δὲ διήγειραν τὴν συγκίνησιν αἱ τελευταῖαι σκηναὶ τῆς τρίτης καὶ τετάρτης πράξεως, ὅτε καταρᾶται ἡ Μαρία τὴν Μάρθαν, ἀγνοῦσα ὅτι εἶνε μήτηρ τῆς καὶ ὑποπτευομένη ὅτι ἐρᾶται τοῦ μνηστήρος αὐτῆς, καὶ ὅτε ὁ Δόκτωρ Δονασιὰν ἀποκαλύπτει εἰς τὴν Μάρθαν ὅτι εἶνε ὁ πατὴρ τῆς Μαρίας.

Ἡ παράστασις ἔρρευσε ὁμαλῶς, ἐφαίνοντο δὲ οἱ ἠθοποιοὶ πάντες, ἐξαιρέσει ἀσήμων τινῶν ὑπηρετῶν κλπ. καλῶς μελετήσαντες, ἀσκηθέντες ἐπιμελῶς, καὶ αἰσθανόμενοι τὸν χαρακτήρα ὃν ὑπεδύοντο, χάρις τῇ λελογισμένην διανομῇ τῶν προσώπων, ἣτις συνέβαλεν οὐκ ὀλίγον εἰς τὴν ἐπιτυχίαν. Ἰδίως δὲ ὑπεκρίθη μετὰ τῆς συνήθους αὐτῷ δυνάμει καὶ τέχνης τὸν Δόκτορα Δονασιὰν ὁ κ. Δημοσθένης Ἀλεξιάδης, συγκινήσας πολλάκις τοὺς θεατὰς καὶ χειροκροτηθεῖς. Καλῶς ἐπίσης ὑπεκρίθησαν καὶ οἱ κ.κ. Θεόδ. Πεταλᾶς τὸν Θεοβάλδον, Τσίνοτος ἀπαραμιλλῶς τὸν ναύαρχον καὶ Ἐλευθ. Βούλγαρης τὸν Γεώργιον. Ἐκ δὲ τῶν κυριῶν ὄντως ἐπεδείξαντο πλοῦτον τέχνης ἐν τε τῇ ἀπαγγελίᾳ καὶ τῷ παραστήματι αἱ κ. κ. Πιπίνα Βονασέρα ὡς Μάρθα, καὶ Φιλομήλα Βονασέρα ὡς Μαρία, κυρίως δὲ ἡ νεαρὰ καὶ ἀπταιστος τὴν γλῶσσαν κ. Φιλομήλα, ἐν τῷ προσώπῳ τῆς ὁποίας ἢ Ἑλλ. Σκηνῇ

κέκτηται καλλίστην ἠθοποιόν, καὶ τὸ καλλιτεχνικὸν τῆς ὁποίας μέλλον προσιωπιζόμεθα· καθ' ὅλα ἀντάξιον τῶν πολλῶν αὐτῆς φυσικῶν καὶ ἐπικτήτων δραματικῶν πλεονεκτημάτων. Εὐφημον μνειάν δέον νὰ ποιήσωμεν ἐν τέλει καὶ τῆς νεαρᾶς δεσποινίδος Μαρίας Ἀλεξιάδου, ἣτις, καίτοι ἀρχαρία εἰσέτι, προσέλαβε τὸ ἀπαραίτητον ἐκεῖνο τῆς σκηνῆς θάρρος, ὅπερ εἶνε ἡ βᾶσις τῆς προόδου καὶ ἀναπτύξεως τῶν λοιπῶν προσόντων ἐν τῇ ἠθοποιίᾳ.

Ὡσαύτως ἤρξατο τῶν παραστάσεων του ἐν τῷ Παραδεισῷ ὁ ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ κ. Δ. Ταβουλάρη ἑλληνικὸς δραματικὸς θίασος Μένανδρος διὰ τοῦ γνωστοῦ ὠραίου ἔργου Εἶνε Τρελλή, ἐν ᾧ μετ' ἀμιμήτου τέχνης ὁ κ. Δ. Ταβουλάρης ὑπεδύθη τὸν χαρακτήρα του. Τὸ διδαχθὲν κατόπιν ἔργον ἦτο κωμῳδία πεντάπρακτος τὸ Ψάθινο Κἀπέλο, κατὰ μετάφρασιν τοῦ ἠθοποιοῦ κ. Μπίστη, ἣτις ἐπανελήφθη δις ἐν μέσῳ πλήθους θεατῶν, χειροκροτηθέντων θερμότερα τῶν ἠθοποιῶν, διδαζάντων αὐτήν, ὡς ἦτο ἐπόμενον, λίαν ἐπιτυχῶς· ἰδίᾳ δὲ ὁ ἀφελῆς καὶ ἀπέριτος τὴν φράσιν κ. Σ. Ταβουλάρης κατέχων ἀληθῆ πλέον τίτλον ἀριστοτέχνου ἐπέσυρεν ὑπὲρ αὐτοῦ, ὡς πάντοτε, δικαιοτάτους ἐπαίνους, συνετελέσας εἰς τὴν ἐπιτυχίαν τῆς κωμῳδίας μετὰ τῶν ἐπίσης ἀριστα ὑποκριθέντων κ. κ. Ἰω. Νικηφόρου, Γ. Νικηφόρου καὶ Ε. Παρασκευοπούλου. Τρίτον ἔργον ἐδιδάχθη ὁ Ἄμλετ τοῦ Σαίξπηρ, οὗ ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ δημοσιεύομεν σήμερον πιστοτάτην εἰκόνα τὴν μόνην ἐπιτυχῆ τῶν ἄχρι τοῦδε ἐν Ἑλληνικοῖς συγγράμμασι δημοσιευθεισῶν, ληφθεῖσαν ἐξ Ἀγγλικῆς εἰκονογραφημένης ἐφημερίδος. Ἐν τῷ Ἄμλετ, κατὰ μετάφρασιν τοῦ κ. Περβάνογλου καὶ ἄλλοτε διδαχθέντι ὑπ' αὐτοῦ τούτου τοῦ κ. Δ. Ταβουλάρη ἐπιτυχῶς, ἴσως οὐδὲν τὸ καινὸν τὸ πλῆθος τῶν θεατῶν κατὰ τὴν ἐσπέραν τῆς προχθῆς διδασκαλίας θὰ ἐπρόσμενε νὰ ἴδῃ.

Καὶ ὅμως ὁ κ. Δ. Ταβουλάρης ὑπεδύθη ὅλως διαφόρως τὸ πρόσωπον τοῦ πρίγκιπος Ἄμλετ ἐν συγκρίσει πρὸς τὴν κατὰ τὰς παρελθούσας περιόδους διδασκαλίαν του.

Ἐνθυμοῦνται ἴσως οἱ ἀναγνώσται ὑμῶν τὸν κατὰ τὸ παρελθὸν θέρος κ. Λεκατσᾶν τὸ αὐτὸ τοῦ Σαίξπηρου διδάσκοντα ἔργον ἐν Ἀγγλικῇ διαλέκτῳ· ὁμολογουμένως οὗτος ὑπεκρίθη τότε μετὰ δραματικῆς τέχνης οὐ σμικρᾶς, προερχομένης ἐκ μακρᾶς μελέτης τῶν ἔργων τοῦ ἐξόχου ποιητοῦ τῆς Ἀγγλίας, ἐν ἣ διέμενε δεκάδα καὶ πλέον ἐτῶν διδασκόμενος πλησίον τῶν μεγάλων τῆς ἐσπερίας ἠθοποιῶν τοὺς χαρακτήρας τῶν ὄντως δυσκολοτάτων δημιουργημάτων τῆς φαντασίας τοῦ χαλκεντέρου ποιητοῦ.

Ἦδη, τιθεμένων παραλλήλως, ὁ πρῶτος κατέχει τὴν ἀνωτάτην θέσιν ἐν τῇ ὑποκρίσει μετὰ τῶν Ἑλλήνων ἠθοποιῶν· ἐνῶ ὁ δεύτερος ἄγγελος καλλιτέχνης πλέον διδασκῶν ἐλληνιστὶ τὸν Ἄμλετ ὑπολείπεται τοῦ κ. Δ. Ταβουλάρη.

Μετὰ τὸν Ἄμλετ τὸ πρῶτον ἤδη ἐδιδάχθη περιπαθῆς καὶ ἀριστον ἔργον Περιπέτεια Ἀπόρου Νέου ὑπὸ Ὀκταβίου Φεγιᾶ κατὰ μετάφρασιν τοῦ κ. Δ. Λάμπρου.

Μακρὰν μελέτην περὶ Φεγιᾶ δημοσιεύσαντες ἐν τινι τῶν προηγούμενων τευχῶν ὡς καὶ ὠραίαν αὐτοῦ εἰκόνα, περιοριζόμεθα μόνον εἰς τὸ νὰ συστήσωμεν θερμῶς εἰς τὸ κοινὸν τὸ ἔργον, ὅπερ ὁ θίασος Μένανδρος κατ' ἀναζήτησιν θὰ ἐπαναλάβῃ προσεχῶς.

Ὁ ποιητὴς τῆς Δαλιδᾶς καὶ τοῦ Δεκαμῶρ δημοσιεύσας τὸ πρῶτον τὸ ἄνω μνημονευθὲν ἔργον ὡς μελέτην ἐπὶ τοῦ ἀνθρωπίνου βίου ὑπὸ τὸν τίτλον Ἡμερολόγιον Ἀπόρου Νέου, μεταφρασθὲν γλαφυρῶς καὶ ἐν τῇ ἡμετέρᾳ γλώσσῃ ὑπὸ τοῦ ἀειμνήστου Ν. Δραγούμη, μετέτρεψεν αὐτὸ εἰς δράμα, διδαχθὲν πολλάκις ἐπιτυχῶς ἀπὸ τῆς Γαλλικῆς σκηνῆς.

Καὶ τῷ ὄντι τὸ ἔργον τοῦτο εἶνε κοινωνικὴ μελέτη, ἀπαντωμένη καθ' ἐκάστην εἰς τὰς μεγάλας κοινωνίας ἐνθα ἀναμιε διαφθορά καὶ ἀρετὴ βιοῦσιν, ὑπερτερούσης ὅμως κατὰ πολὺ τῆς πρώτης.

Ἐκάστη σκηνή, καὶ λέξις διανοίγει πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ θεατοῦ καὶ μίαν γωνίαν κοινωνικὴν ἐγκλείουσιν πᾶν ὃ, τι καλεῖται διαφθορά, αἶρει ἐν παραπέτασμα ὀπισθεν τοῦ ὁποίου ἐνεδρεῖ τὸ ἐγχειρίδιον διὰ νὰ πλήξῃ ἐὰν ποῦ διέλθῃ ἡ ἀρετὴ καὶ δὲν ὑποκύψῃ εἰς τὰς τερατώδεις ἀπαιτήσεις τοῦ δολοφόνου.

Εἶνε ἔργον ἐγκλεισὸν σκοπὸν ὑψηλόν, περιπαθῆς ποιήσις δημιουργηθεῖσα ἀπὸ τὸν ἰδανικότερον ἴσως τῶν γάλλων δραματικῶν.

Πόσον λυπούμεθα μὴ δυνάμενοι νὰ δώσωμεν ἀνάλυσιν τοῦ ὅλου ἔργου ὅπερ καὶ ἀμιμήτως ἐδιδάχθη· ὡς Μάξιμος Ὀδιό, ὁ κ. Δ. Ταβουλάρης ἦτο ὄντως ὁ περιπαθῆς ἐραστής, ὁ εὐγενῆς ἀδελφός, ἡ μεγάλη καρδιά ἀπόρου νέου ἀρθεῖσα ὑπεράνω τῶν χαμαιζήλων παθῶν ἅτινα τὴν περιεκύκλουν. Τὸν ἐθαυμάσαμεν ὡς καλλιτέχνην καὶ τὸν ἐχειροκροτήσαμεν εἰλικρινῶς καὶ μετ' αὐτὸν ὅλους τοὺς ἄλλους ἠθοποιοὺς ἰδίᾳ δὲ τὴν κ. Ε. Ν. Παρασκευοπούλου ὑποκρίθεισαν ἀφελῶς καὶ μετὰ πολλὴν χάριν, ὡς ἀληθῆς Μίς, πολλάκις δ' ἀναγκάσασαν ἡμᾶς νὰ ἐκφράσωμεν εἰλικρινῆ ἔπαινον, ὡς καὶ τὸν κ. Ν. Παρασκευοπούλου ὑποκριθέντα τὸν γέροντα Λαρόκ μετὰ τέχνης, δι' ἣς δικαίως θερμότερα τῷ ἀπονέμομεν συγχαρητήρια.

Ὡσαύτως ἤρξαντο ὀψιότερον αἱ παραστάσεις τοῦ ὑπὸ τὴν πεφωτισμένην διεύθυνσιν τοῦ κ. Ν. Ἀρνωτάκη Ἑλλ. δραματικοῦ θιάσου διὰ τῶν ὠραίων ὄσων καὶ δυσκόλων τὴν ἐκτέλεσιν ἔργων Αἰκατερίνη Χόβαρτ, Δηστὰι κλπ. Δυστυχῶς, τοῦ φύλλου ὄντος ὑπὸ τὰ πιεστήρια, ἀδυνατοῦμεν νὰ εἰσελθῶμεν εἰς λεπτομερείας τῶν παραστάσεων εἰδικώτερον, ἐπιφυλασσόμενοι διὰ τὸ προσεχές· οὐχ ἤττον ὀφείλομεν νὰ σημειώσωμεν, ὅτι ἐκ τῶν μέχρι τοῦδε δοθεισῶν παραστάσεων καὶ ἰδίᾳ ἐκ τῶν Δηστῶν, ἐστερεοποιήθη ἀναμφισδῆτως ἡ ἰδέα, ὅτι ὁ κ. Ἀρνωτάκης εἶνε ἠθοποιὸς καλλιτέχνης, ἀριστος ἐν πολλοῖς, θαυμασία καὶ ἀκριβῆς μετενοάρκωσις τοῦ χαρακτήρος, ὃν ὑποδύεται. Ἐκ τῶν λοιπῶν μελῶν τοῦ θιάσου ὁ κ. Τασσόγλου, κάλλιστος μετὰ τῶν ἐλλήνων ἠθοποιῶν, ἐπικροτεῖται συχνότερα καὶ λίαν ἐπαίσιος ὑπὸ τοῦ κοινοῦ· Ἡ κ. Μιχαηλίδου ἐμποιεῖ πάντοτε εὐάρεστον ἐντύπωσιν, διότι δὲν στερεῖται τέχνης· ὁ κ. Παντόπουλος, ὡς κωμικός, ὑποκρινόμενος προκαλεῖ τὸν γέλωτα καὶ ἐπὶ τῶν ζοφωδεστέρων μορφῶν, ἐγκλείων πάντως ἐν αὐτῷ σπέρματα δοκιμωτάτου μέλλοντος, ἅτινα δέον διὰ μελέτης καὶ ἀσκήσεως νὰ ἀναπτύξῃ καὶ ἐκκολάψῃ· Ὁ κ. Α. Μπίστης ὑποκρίνεται μετὰ φυσικότητα καὶ περιπαθείας. Ἀλλὰ περὶ τούτων ὡς καὶ περὶ τῶν λοιπῶν προσώπων εἰς τὸ προσεχές.

ΕΘΝΙΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ

Ὁ παρ' ἡμῖν Ἑθνικὸς Σύλλογος ἐξέδοτο ἐσχάτως ἐγκύκλιον ἔγγραφον πρὸς τὰς ἐν Ἀλλοδαπῇ Διπλωματικὰς καὶ Προξενικὰς Ἀρχὰς τῆς Ἑλλάδος, δι' οὗ, ἀναγγέλλων τὴν σύστασιν καὶ τὸν σκοπὸν αὐτοῦ, ἐπικαλεῖται τὴν ἀρωγὴν τῶν ἐκτὸς τῆς ἐλευθερίας Ἑλλάδος ὁμογενῶν. Ἐσμὲν πλέον ἢ βέβαιοι, ὅτι οἱ ἀπανταχοῦ ἀδελφοὶ ἡμῶν, οἱ τοσάκις διὰ περιφανῶν δειγμάτων ἐμπράκτως διατρανώσαντες τὴν ἐαυτῶν φιλοπατρίαν, δὲν θέλουσι βύσει ἀστόργως τὰ ὦτα πρὸ τῆς ἰκετιδος φωνῆς σωματείου, τὸν ἱερότερον τῶν σκοπῶν ἐπιδιώκοντος, τὴν διὰ τῆς ἐπιρρώσεως τῆς Ἑλληνικῆς σκηνῆς ἀναζωπύρησιν καὶ ὑγίαισιν τοῦ καταπεπτωκότος καὶ διεφθαρμένου ἐθνικοῦ φρονήματος.

ΠΟΙΚΙΛΙΑ

ΟΙ ΤΡΟΠΟΙ ΤΟΥ ΓΕΛΩΝ

Τινές φρονοῦσιν ὅτι ὁ χαρακτήρ τοῦ ἀνθρώπου γίνεται καταφανής καὶ ἐκ τοῦ τρόπου, καθ' ὃν γελᾷ, καὶ ὅτι οἱ τρόποι τοῦ γελᾶν εἶνε τόσοι, ὅσα καὶ τὰ λατινικὰ φωνήεντα α, ε, ο, ι, καὶ ου.

Οἱ γελῶντες διὰ τοῦ α εἶνε ἀνθρώποι εἰλικρινεῖς, ἀλλ' ἄστατοι φίλοι τοῦ θορύβου καὶ τῆς κινήσεως.

Οἱ γελῶντες διὰ τοῦ ε εἶνε ἀνθρώποι φλεγματικοί, μελαγχολικοί καὶ ἐν γένει ὑποχονδρικοί.

Τὸ ο φανερώνει γενναιότητα αἰσθημάτων καὶ τόλμην πράξεων.

Τὸ δὲ ι, ι, ι, εἶνε γέλωσ τῶν παιδαρίων καὶ τῶν ἀφελῶν ἐμφαίνει δὲ φύσιν ἀγαθὴν, εὐπροσέγορον, δειλὴν καὶ ἀμφίρροπον.

Αἱ ξανθαὶ γελῶσι διὰ τοῦ ι, ι, ι, ἀλλὰ τοῦτο δὲν σημαίνει, ὅτι εἶνε καὶ ἀφελεῖς!

Ἀπόφευγε τοὺς γελῶντας διὰ τοῦ ου, διότι εἶνε φιλάργυροι, ὑποκριταί, μισάνθρωποι, ὑπ' οὐδεμιᾶς τερπόμενοι ἡδονῆς.

ΠΟΣΟΝ ΔΙΑΡΚΕΙ Η ΕΓΚΥΜΟΣΥΝΗ ΤΩΝ ΖΩΩΝ

Ἡ ἐγκυμοσύνη τῶν ζώων διαρκεῖ: τῆς ἵππου 336 ἡμέρας, τῆς ἀγελάδος 280, τῆς ὄνου 350, τῆς προβάτινας 155, τῆς αἰγῆς 155, τῆς γουρούνας 112, τῆς κυνὸς 60, τοῦ δασύποδος (κουνελλίου) 30.

Ἡ ἐπάσας τῶν ὠν τῆς μὲν ὄρνιθος διαρκεῖ 21 ἡμέρας, τῆς ἰνδιάνου (γάλλου) 26 ἡμέρας, τῆς κοινῆς ὄρνιθος 24, τῆς νήσσης 27, τῆς περιστερᾶς 18 καὶ τῆς χηνὸς 30.

Ἡ κοινὴ ὄρνις τίκτει κατὰ μέσον ὄρον 130 ὠὰ τὸ ἔτος, ἡ νήσσα 30, ἡ χὴν 15, ἡ ἰνδιάνος 25, ἡ περιστέρα 20. Ἐπάσκει δὲ καθ' ἐκάστην φορὰν ἡ μὲν ὄρνις 13—15, ἡ ἰνδιάνος 16, ἡ χὴν 10 καὶ ἡ περιστέρα 2.

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΕΚ ΤΗΣ ΠΟΛΙΟΡΚΙΑΣ ΤΩΝ ΠΑΡΙΣΙΩΝ

Τὴν 19^{ην} Ἰανουαρίου τοῦ 1871 πᾶς ἔφηβος ἐλάμβανε πρὸς τροφήν του 300 γραμμάρια ἄρτου, πᾶς δὲ παῖς κάτω τοῦ πέμπτου ἔτους ἐλάμβανε 150.

Τὰ γεώμηλα ἐπωλοῦντο τὸ κοιλόν.....	25 φράγκα
Τὸ χειρομήριον ἐπωλεῖτο 20 φρ. ἢ λίβρα	60 » ἢ ὀκά.
Ἡ Gruyere τῆς Ἑλβετίας.....	18 » »
Τὸ βούτυρον.....	20-25 » »
1 δέσμη μαρούλια.....	1,75 »
1 » σέλιννα.....	1,75 »
Τὸ μυρῶνι.....	6 » »
Τὰ φασόλια 8 φρ. ἢ λίβρα.....	24 » »
Οἱ ἰχθύς τοῦ Σηκουάνα 10 φρ. ἢ λίβρα..	30 » »
Εἶδος τι μικροῦ ἰχθύος ἀνθίου καλουμένου.	25 » »
Εἷς καλὸς κυπρίνος (ἰχθύς).....	40 »
Μία ὄρνις.....	40 »
Εἷς λαγῶς.....	55 »
Μία ἰνδικὴ ὄρνις.....	180! »
Μία πάππια.....	140! »
Ἐν καλὸν κρόμμυον.....	50 λεπτά.
Πρώτης ποιότητος κρόμμυον.....	1 φράγκον.
Ἐν πρᾶσον.....	50 λεπτά.
Ἡ ζάκχαρις.....	12 φράγκα ἢ ὀκά.
Οἱ ἀνθρακες 2,80—3,00 φράγκα τὸ κοιλόν.	
Τὰ κηρία.....	2,80 » ἢ λίβρα.
Μία ζῶσα γαλῆ.....	12 »

Εἷς πλείονας τῶν Παρισίων ὁδοὺς διέκρινε τις κατὰ τὴν πολιορκίαν μεγάλοις γράμμασι τὴν ἑξῆς ἐπιγραφὴν: ΚΥΝΕΙΟΝ ΣΦΑΓΕΙΟΝ

Η ΗΛΙΚΙΑ ΤΩΝ ΑΝΔΡΩΝ ΤΗΣ ΓΑΛΛ. ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ

Μετὰ τὴν πτώσιν τῶν Γιρονδίνων τὰ μέλη τοῦ κόμματος ἐκείνου ἦσαν ἅπαντα νεαρᾶς ἡλικίας.

Ὁ Vergniaud (δικαστὴς ἐν Βορδῶ ὑπῆρξεν εἷς τῶν καλλίστων ρητόρων τῆς μερίδος τῶν Γιρονδίνων ἐν ἡλικίᾳ 34 ἐτῶν

Ὁ Fonfrède	» 27 »
» Consonné	» 35 »
» Brissot	» 39 »
» Petion	» 30 »
» Valazé	» 42 » (Διακε-

κριμένον μέλος τῆς τῶν Γιρονδίνων μερίδος, ἀρχηγὸς τῶν Γαλλικῶν στρατευμάτων τῆς Γαλλίας.

Ὁ Hoche	ἐν ἡλικίᾳ 29 »
Λουδοβίκος ὁ XVI ^{ος} ἀπέθανεν	» 39 »
Ἡ Μαρία Ἀντουανέττα.....	» 38 »
Ὁ Philippe-Egalité.....	» 46 »
Ὁ Μιραμπώ	» 42 »
Ἡ Charlotte-Corday.....	» 25 »
Ὁ Barnave	» 42 »
» Danton.....	» 35 »
» Camille Desmoulins.....	» 33 »
» Robespierre aîné.....	» 35 »
» Robespierre	» 30 »
» Couthon	» 38 »
» Saint-Juste.....	» 26 »
» Lebas.....	» 29 »
» Marat.....	» 44 »
» Chaumette.....	» 31 »
» Hébert	» 39 »
» Callot d' Herbois.....	» 46 »
» Fouquier-Tinville	» 48 »
» Carrier	» 38 »

Ὡσαύτως ὁ Cornot διηύθυνε τὴν ἐθνικὴν ἀμυναν καὶ ἠλευθέρωσε τὴν Γαλλίαν ἐν ἡλικίᾳ 40 ἐτῶν.

Ὁ Μάρκος - Ἀντώνιος-Julien διέφυγε τὴν πόλιν τοῦ Βορδῶ, ἐμπόδισε τὸν ἐμφύλιον πόλεμον, ἐκυρίευσεν τὸ Saint-Malo καὶ ἀντέστη ἡρωϊκῶς κατὰ τοῦ Carrier ἐν ἡλικίᾳ 18 ἐτῶν.

Ὁ Βοναπάρτης προὔθισθη εἷς στρατηγὸν τοῦ Πυροβολικοῦ ἐν ἡλικίᾳ 25 ἐτῶν.

Ὁ Barras διεκρίθη ἐν ἡλικίᾳ 39 ἐτῶν.

Ὁ Cambon ὁ περιφημότερος ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν ἐμπόδισε τὴν χρεωκοπίαν ἐν ἡλικίᾳ 37 ἐτῶν.

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

ΑΠΟΔΩΝ μηνιαῖον περιοδικὸν σύγγραμμα ὑπὸ Δ. Κ. Σακελλαροπούλου. Ἔτος Α', Ἀρ. 1, Μάιος. Ἐν Πειραιεῖ, τύποις «Ὁ Παλαμῆδης», 1883.

Μετὰ συγκινήσεως πολλῆς ἐχαιρέτισαμεν τὸ νέον τοῦτο περιοδικὸν σύγγραμμα, τὸ μὲν διότι ἐγκαινίζει νέαν φιλολογικὴν κίνησιν εἰς τὴν καθ' ἐκάστην προσδεύουσαν πόλιν τοῦ Πειραιῶς τὸ δὲ διότι ὁ ἀτυχὴς ἡμῖν φίλος κ. Δ. Κ. Σακελλαρόπουλος «ὑπὸ τὴν ἀτελεύτητον τῆς συμφορᾶς του νύκτα διὰ τῆς διανοητικῆς ταύτης ἐργασίας οὐκ ὀλίγην θέλει εὐρίσκει παραμυθίαν». Συννιστῶμεν θερμῶς τὴν ὑποστήριξιν τούτου· διότι καὶ τὰ περιεχόμενα αὐτοῦ εἶνε ἐκλεκτά καὶ ἡ συνδρομὴ του ὁ μόνον φράγκα ἐτησίως διὰ τὴν Ἑλλάδα καὶ 8 διὰ τὸ ἔξωτερικόν.

ΑΣΤΗΡ ΤΗΣ ΑΝΑΤΟΛΗΣ περιοδικὸν ἑβδομαδιαῖον μὲ εἰκόνας καὶ ὕλην διδακτικὴν διὰ τὰς οἰκογενείας ἐκδιδόμενον πρὸ 25 ἐτῶν ἢ συνδρομὴ εἶνε 6 δραχ. ἐτησίως.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ μηνιαῖον περιοδικὸν εἰδικῶς διὰ τὰ παιδιά μὲ εὐρωπαϊκὰς καὶ ποικίλας εἰκόνας, ἐκτυπούμενον φιλοκάλως ἐπὶ ὤραιου χάρτου.

Διανύει σήμερον τὸ 15 ἔτος τῆς ἡλικίας του καὶ ἡ συνδρομὴ του εἶνε 1 μόνον δρ. τὸ ἔτος. Γραφεῖον ὁδὸς Αἰόλου, ἀριθ. 39.